

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Darul Spiritului Profetic

O ANCORĂ SIGURĂ

Adventiștii de Ziua a Șaptea, în general, se împărtășesc împreună cu ceilalți creștini evanghelicici de doctrina apostolului Pavel referitor la darurile spirituale. El însă sfătuiește pe copiii săi spirituali nu numai să cerceteze bine ci îi îndeamnă să se ferească de tot ceea ce este rău și să caute să nu stingă nicidecum acest duh divin, să gindească bine și profund mai înainte de a face ceva, păstrând ceea ce este bun și ferindu-se de orice formă a răutății. Faptul acesta ne spune că în această perioadă a Bisericii Creștine se ridicau deja probleme în legătură cu „Spiritul Profetic”.

Faptul acesta se pare că devenise obiect de dispută, deoarece apostolul Ioan scria în prima sa epistolă:

„Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile; dacă sint de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși” (1 Ioan 4,1).

Iar în solia pe care Domnul Dumnezeu o adresează bisericii din Efes, El spune:

„Știu faptele tale, osteneala la și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sint apostoli și nu sint, și i-ai găsit mincinoși” (Apoc. 2,2).

Trebuie să subliniem aici faptul că în cadrul credinței creștine nu există loc pentru credulitate. Credinciosul nu este niciodată chemat să-și nesocotească rațiunea, atunci când vine în contact cu tainele profunde ale Cuvintului lui Dumnezeu. Este adevărat că totdeauna credința merge — în ultimă analiză — dincolo de rațiune și logică, dar niciodată ea nu este contrară logicii. Ea se bazează — în adevăr — pe revelație divină și

are la temelia ei un „așa zice Domnul”. Altfel formulat, credința creștină este răspunsul logic al minții omului, în fața celei mai înalte rațiuni, a revelației divine cuprinsă în Sfintele Scripturi. Aceasta înseamnă că atunci când se ivesc probleme, cum se întâmplă în mod inevitabil, sintem în mod desăvârșit îndreptățiți să apelăm la Sfintele Scripturi în eforturile noastre de a le rezolva.

„Niciodată să nu încercați să stingeți duhul, sau să tratați cu dispreț darul Spiritului Profetic; gândiți mai înainte de a face ceva. Păstrați ceea ce este bun și feriți-vă de orice fel de rău” (1 Tes. 5,19-22 trd. Ierusalim).

Faptul că aici și acum, aceste probleme sint inevitabile, nu trebuie să surprindă pe nimeni, căci în lume un vrăjmaș este la lucru, depunind eforturi susținute și extraordinare pentru a corupe și distruge Biserica Creștină. Apostolul Pavel avertizează biserica sau comunitatea din Corint de opoziția și activitatea unor apostoli mincinoși, „niște lucrători înșelători”, care sint capabili să se prefacă în „apostoli ai lui Hristos”. De aceea nu trebuie să mire și să surprindă pe nimeni, că „Satana se prefăce într-un inger de lumină”, și chiar „slujitorii lui se prefac în slujitorii ai neprihănirii” (2 Cor. 11,13-15).

Tinărului apostol Timotei, Pavel îi spunea: „Duhul spune lămurit că în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Tim. 4,1). Apostolul Petru spunea la fel atunci când scria: „In norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare” (2 Petru 2,1).

În final, în capitolul 12 din cartea Apocalipsei, unde ne este prezentată biserica în desfășurarea ei, atenția ne este atrasă asupra dezvoltării ei finale spunindu-ne că Satana miniindu-se, pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12,17).

De aceea, nu trebuie să ne surprindă faptul că în timpurile pe care le trăim, darul Spiritului Profetic, va face obiectul unor puternice atacuri și subiect de controversă. În adevăr „Spiritul Profetic, prin care noi înțelegem lucrarea Duhului Sfânt prin instrumentul ales de El, ne-a avertizat în legătură cu atacurile îndreptate împotriva lui în perioada de încheiere a Planului de Mintuire. Scriind în anul 1890, serva Domnului sublinia faptul că Satana va căuta să nimicisească încrederea în activitatea ei ca profet adevărat, trezind ură împotriva scrierilor ei. Ea spune:

„Înșelăciunea de la urmă a Satanei va fi aceea de a face fără efect mărturiile Duhului lui Dumnezeu... Satana va lucra în mod

(continuare în pag. a 2-a)

*Scuipi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

„Dumnezeu păcii să vă sfințească El Insuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tes. 5,23).

Ce gânduri ar putea fi mai înălțătoare și mai pline de semnificații majore pentru noi acum, cind pășim într-un nou an, decit cele de mai sus, pe care apostolul Pavel le-a adresat tesalonicenilor, dar care au aceeași valoare și pentru noi astăzi. Cind cu fiecare an ce trece adăugăm existenței noastre pasagere înțelepciunea experienței vieții, ne dăm din ce în ce mai bine seama de faptul că lumea generației noastre are o teribilă nevoie de pace. Familiile noastre, acest paradis miniatural și de neînlocuit, au nevoie de acest „oxigen” al susținerii vieții; comunitățile noastre au nevoie stringentă de pacea lui Hristos, la care am fost chemați (Col. 3,15), ca ea să fie prezentă în inimile noastre, în viața noastră. Noi... eu și dumneavoastră... avem mare nevoie de acest elixir al vieții. Și Dumnezeu păcii — El Insuși — doarește să ne sfințească pe deplin, corp, suflet și spirit.

Cit de minunat a înțeles Mintuitorul acest deziderat al existenței umane, atunci cind cu înțelegere și iubire declara:

„Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea... să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăiminte” (Ioan 14,27). Iar ducele cîntăreț al lui Israel — David — mergînd de la general la individual, spunea: „Caută pacea și aleargă după ea” (Ps. 34,14). Și dacă este o realitate crudă faptul că omenirea de astăzi are nevoie de pace, dacă este adevărat faptul că o impresiionantă parte a omenirii conștientă de pericolul autonomizării „aleargă” după pace, tot atît de adevărat este faptul că și noi... avem nevoie de liniștea și pacea ce vin dintr-o inimă curată ca izvorul sfînt de la care sîntem chemați să ne adăpăm. „Numai aceia care fug de neleguire și sînt gata să dea pe față ascultare, numai aceia pot spera să primească iertare și să se bucure de pace” (3 T.T./435).

Am cunoscut pe cineva a cărui inimă și a cărui viață erau departe de a se bucura de liniștea și pacea ce vin dintr-o reală legătură cu Hristos. Deși mărturisea atașamentul său față de adevărul Scripturii și apartenența sa bisericii, despre el se putea spune ceea ce ne spune cartea Genezei despre Ismail: „Mina lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mina tuturor oamenilor va fi împotriva lui” (Gen. 16,12). Dacă nu... mina, atunci în atitudinea și considerația lui față de ceilalți, el se afla într-o permanentă luptă. În sufletul său și în întreaga sa ființă era o continuă frămîntare. În familia sa se vedeau roadele unei astfel de stări de lucruri, și în relațiile lui cu frații, cu cei din jurul său, de asemenea. Neliniștea aceasta i-a amărit sufletul și i-a umbrît viața și activitatea sa. Serva Domnului spunea în legătură cu un astfel de caracter: „Pacea lui Hristos nu poate locui în sufletul și inima celui pornit să critice, a aceluia care nu vede decit greșeli în ceilalți” (Evr./102).

Cit de valoros este faptul de a ne cunoaște pe noi înșine. Să știm că acolo unde domnește iubirea lui Hristos, în inima aceea, este pace și liniște. Acolo unde o astfel de iubire este prezentă în mod activ, ea este asemenea „unui izvor de apă răcoritoare ce curge în deșert și care transformă pustia într-un ogor fertil” (Evr./638).

Să transformăm pustii într-o grădină de trandafiri. Ariditatea izolării și a înstrăinării, a criticii îmbinate de egoism și ură, într-o personală și profundă cercetare de sine, spre a înțelege faptul că pacea lăuntrică, liniștea de care avem nevoie se obține numai „făcînd ceea ce este drept” (1 T.514) înaintea lui Dumnezeu. Iată marea noastră nevoie

laodiceană. Și dacă mulți nu vor ajunge să înțeleagă această necesitate intrinsecă a ființei și fericirii vieții noastre, se va datora faptului că ei n-au înțeles că numai „în umilință și sfințenie vom găsi pacea și puterea” (4 T/101), necesare acestui deziderat.

Un nou drum ne stă în față. Un nou an. Noi culmi de urcat și noi biruințe de cîștigat. Facă Cel Atotputernic ca el să fie un nou Eben-Ezer al periplului nostru spre Cetatea „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evr. 11,10). De ce n-am face atunci din anul 1983 anul biruinței noastre asupra a tot ceea ce tulbură viața comunităților și familiilor noastre? De ce n-am face din acest an anul realizării dezideratului divin al stingerii tuturor micilor și marilor frămîntări ce macină liniștea și sănătatea fizică și spirituală a multor mărturisitori ai adevărului? De ce să nu transformăm dezideratul divin în trăire intensă, plină de responsabilitate și gingășie? De ce n-am pune în practică conceptul divin al bunelor relații?

„Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Matei 5,23-24).

De ce n-am face în anul în care pășim „cărări drepte cu picioarele noastre, pentru ca cel ce schiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat”? (Evr. 12,13).

Cită grijă ar trebui să avem ca nu cumva exemplul vieții noastre să fie o pricină de poticnire pentru cineva din jurul nostru. Domnul Hristos a fost foarte drastic în a condamna o astfel de situație, spunînd: „Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de acela prin care vin! Ar fi mai de folos pentru el ca să i se lege o piatră de moară de gît și să fie aruncat în mare, decît să facă pe unul din acești micuți să păcătuiască” (Luca 17,1-2). Cit de puternic este evidențiată aici responsabilitatea noastră vis-a-vis de fratele, sora sau aproapele nostru.

Să rugăm pe Bunul nostru Tată cerese ca noul an, 1983, să aducă lumii pacea atît de necesară vieții și dezvoltării ei. Să împrăștie norii amenințători de deasupra Terrei și soarele binefăcător al bunei înțelegeri între oameni să facă să crească și să dea în copt roadele vieții. El să aline zbuciumul celor tulburați și roadele binefăcătoare ale Duhului Sfînt: dragostea, bucuria, pacea, să se pirguiască la căldura plăcută a iubirii aproapelui, așa cum ne iubim pe noi înșine. Acolo unde este dezbinare să aducă unire; unde lipsește înțelegerea reciprocă să aducă pace și bunăînvoire; în sufletele ce nu și-au găsit matca pe care să curgă liniștit și binefăcător spre contopirea cu MAREA IUBIRE DIVINĂ, el să aducă experiența identificării cu Hristos, atît de magistral înfățișată de marele apostol Pavel: „Am fost răslîgnit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Insuși pentru mine” (Gal. 2,20).

Conștienți de menirea noastră în lume și de valoarea veșnică a mintuirii noastre, să urmărim în fiecare clipă a acestui an „pacea și sfințirea... fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evr. 12,14).

Incolo, frații mei, „harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1,2).

Dumitru Popa

PREȘEDINTELE NICOLAE CEAUȘESCU

Trăim momentul de mare tensiune emoțională când țara își sărbătorește președintele, pe fiul ei ieșit din popor, și chemat să slujească poporul.

Conformându-ne imperativului biblic: „Dați tuturor ce sînteți datorți să dați... cui datorăți cîntea dați-i cîntea”. „Cinstiți pe toți oamenii iubiți pe frați, temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste împăratului” (Rom. 13,7; 1 Petru 2,17) și alăturându-ne miilor de voci care conglăsuiesc, la a 65-a aniversare a nașterii sale, dăm cinstire celui asupra căruia Providența a așezat greaua și solemnă răspundere de a veghea, în aceste zile, asupra păcii, liniștei, prosperității și fericirii neamului nostru, Excelenței Sale, președintelui Nicolae Ceaușescu.

Potrivit concepției noastre care emană din cartea noastră de căpătîi — Sfînta Scriptură — puterea exercitată de orice autoritate pămîntească este dată de Dumnezeu pentru a fi întrebuințată spre binele, dreptatea și fericirea cetățenilor. Cel investit cu autoritate „este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău” (al cetățeanului), (Rom. 13,1,4) și potrivit cuvintelor Mîntuitorului n-ar avea nici o putere dacă nu i-ar fi fost dată de sus (Ioan 19,11).

De la frageda vîrstă de 15 ani, președintele de astăzi al României se înregimentează în lupta pentru dreptate și echitate socială, fapt

pentru care a făcut rînd pe rînd cunoștință cu închisoarea și opresiunea acelor vremuri. Dar n-a dezarmat și nu și-a trădat crezul și convingerea sa.

Anii grei ai războiului care operau în istorie asemenea unui chirurg brutal, se apropiau de sfîrșit. În scocul vremii se adunau apele involburate ale innoirilor. Și apele au irumpt peste zăgazurile nefirești aducînd libertate și pace.

Prin anii grei ai reconstrucției, în lupta cu greutatea, cu inerția, și inchistarea, pe drumul plin de meandre, de suișuri și coborișuri al noii orînduiri privind înainte lucid și cutezător, Domnia Sa Dl. Nicolae Ceaușescu a știut să facă din timp un aliat de nădejde, punînd în slujba poporului toată forța și capacitatea sa de muncă.

Anul care imparte în două părți egale timpul scurs de la proclamarea Republicii pînă acum, 1965, îl așează în fruntea țării pentru ca după numai cîțiva ani să primească înalta investitură de președinte al Republicii Socialiste România.

pentru prima oară în istoria țării noastre o producție agricolă de o tonă pe locuitor.

Prezența președintelui Republicii este puternic resimțită în toate domeniile de activitate politică economică și socială a țării. Îl găsim la tribunele congreselor sau pe schelele șantierelor de construcții, scrutînd parcă, cu ochi de vultur, zările peste care țara l-a pus veghetor. Îl întîlnim în halele industriale sau cuvîntînd în fața oamenilor de știință și cultură; printre spicele de griu coapte sau pe brazda proaspăt răsturnată plantînd un pom sau punînd o mistrie de mortar la baza unui lăcaș de cultură; strîngînd la piept un copilăș sau vorbind lumii despre necesitatea dezarmării și a păcii. În problemele grele sau în chestiuni de amănunt, prin orientările și indicațiile pe care le dă, secretarul general al partidului este pretutindeni prezent. Neobosit în activitate, unde nu crezi, acolo îl vezi. Știe să stea cot la cot cu regii sau să strîngă miini noduroase de munci-

Comuna Balotesti, sectorul agricol Ilfov, in plină ascensiune urbanistică

Perioada ultimilor 17 ani, numită pe drept cuvînt „epoca Ceaușescu” cunoaște o impetuoasă dezvoltare a forțelor de producție în toate ramurile economiei naționale. Producția globală industrială a crescut de 48 ori față de anul 1950. În raport cu anul 1965 venitul național pe locuitor în anul 1982 a fost de cca. 3 ori mai mare iar producția agricolă de 1,8 ori. Potrivit statisticilor, în anul precedent (1982) s-a obținut

tor. Nu se știe să stea la masă în palate pentru a-și afirma deschis și răsplat politică de pace, libertate, independență, respect și relații reciproc avantajoase cu toate statele, dar nici să viziteze grajdurile fermelor zootehnice pentru a constata cum se dezvoltă această importantă ramură a economiei naționale.

(continuare în pag. a 18-a)

DIN CUPRINS:

- Darul Spiritului Profetic o ancoră sigură c. I
- Pagina președintelui c. II
- Omagiu Ctitorului României Contemporane 1
- Desăvîrșirea, este ea oare posibilă? 3
- Suferințe și remedii 6
- Epistola către Evrei 9
- Din viața Bisericii 12
- Învață-ne să ne rugăm (VII) 13
- Muncă, perseverență dăruire și reușită 16
- Neprihănirea prin credință (IV) 18

Darul Spiritului Profetic o ancoră sigură

(urmărire din cop. 1-a)

ingenios, în diferite feluri și prin diferite instrumente, ca să zdruncine încrederea poporului lui Dumnezeu în mărturia cea adevărată. Se va declanșa o puternică ură satanică împotriva mărturiilor. Lucrarea Satanei este aceea de a zdruncina credința comunităților în ele pentru motivul că nu va avea o cale așa de ușoară prin care să-și strecoare înșelăciunile sale, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Spiritului Profetic sint ascultate" (1 S.M./48).

Cu aceste considerațiuni să căutăm răspunsul și înțelegerea unei probleme care are foarte multe implicații. A fost E.G. White un profet adevărat? A îndeplinit ea oare, în viața și activitatea ei rolul „Spiritului Profetic” pe care i l-a atribuit Biserica A.Z.S.? A fost ea cu adevărat inspirată de Dumnezeu? Sint oare scrierile ei încă o autoritate în biserică și în consecință, sint ele valabile și pentru noi astăzi?

I. Concepții greșite cu privire la lucrarea servei Domnului

Adesea, cea mai eficientă metodă de a răspunde unei întrebări nu este aceea de a afirma, ci aceea de a nega. Căci înălțurind ideile preconcepțute, se poate vedea ceea ce este în profunzimea sufletului. Desigur nu putem folosi o metodă mai bună atunci cind ne luăm sarcina să evaluăm lucrarea servei Domnului. Căci oricît ar fi de nefericită situația, nu se poate nega faptul că ea a fost adesea rănită în casa prietenilor ei.

Sint cel puțin trei concepții greșite de care trebuie să ne ocupăm. Și toate aceste trei concepții se datorese înțelegerii greșite a unor termeni folosiți în Sfinta Scriptură și prin care se prezintă slujba și lucrarea unui profet.

1. Persoana profetului ca fiind „un om sfînt al lui Dumnezeu”.

Această expresie este frecvent folosită în a doua carte a Împărăților spre a descrie pe profetul Elisei (2 Regi 4,9).

Pentru unii, efectul unor asemenea expresii este acela că investeste pe profet cu o aură de sfîntențe care în mod categoric îl izolează de semenii lui și-l așează la o parte în categoria clasică a „sfînților”. Astfel, profetul este considerat ca fiind eliberat de toate infirmitățile și neputințele firii omenești, a ispitelor și încercărilor, și desigur, chiar a greșelilor, care sint de fapt partea poporului lui Dumnezeu.

Desigur, aceasta nu este nicidecum ceea ce ne învață Scriptura,

atunci cind prin pana apostolului Iacob ne spune cind vorbește despre Iov și Ilie; „Fraților, luați pildă de suferință și răbdare pe proorocii, care au vorbit în Numele Domnului... Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, pentru care răbdarea n-a fost un lucru ușor. Și despre Ilie... care „era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi”, dar în ciuda acestui fapt, Domnul l-a auzit și a răspuns rugăciunii lui (Iacob 5,10.11.17).

Iacob putea merge mai departe vorbind despre Ieremia, care uneori opta cu bucurie pentru părăsirea chemării sale, sau despre Habacuc care n-a ezitat să intre în dispută cu Dumnezeu. Dar despre Iona ce putem să mai spunem, despre lipsa lui de iubire față de locuitorii cetății Ninive? (Ier. 15,10; 20,14-18; Habacuc 1,2; Iona 3,10.4.11).

Nu, profeții Sfintelor Scripturi n-au fost „sfînți pictați pe sticlă”, ei au fost tot oameni, bărbați și femei din carne și sînge, supuși slăbiciunilor. Și nici serva Domnului n-a făcut excepție. Dar a trăit o viață exemplară. Viața ei și a familiei sale n-a fost niciodată atinsă de vreun scandal. Nici un comportament neonorabil n-a minjît vreodată raportul vieții ei, fie în rezolvarea problemelor ei, sau în lucrarea ei pentru biserică. La moartea ei, s-a putut spune că ea „a trăit și a adus la îndeplinire viața unui adevărat și vrednic profet”.

Întotdeauna a recunoscut faptul că, asemenea oricărui copil al lui Dumnezeu, ea a fost un păcătos salvat prin harul și mila lui Dumnezeu, și care avea mereu nevoie de ajutorul lui Dumnezeu ca să poată răbda totul pînă la sfîrșit. În privința aceasta ea spunea:

„Dacă Hristos este Mintuitorul meu, jertfa și ispășirea mea, atunci... nu voi pieri niciodată. Crezînd în El, am viață veșnică. Eu nu vreau să fiu numai iertată pentru călcarea Legii lui Dumnezeu, ci doresc să fiu înălțată în slava feței lui Dumnezeu. Nu numai să fiu primită în cer, ci să am o binecuvîntată intrare în el”. (2 S.M./381).

2. Rolul profetului ca „trimis al lui Dumnezeu”. O altă înțelegere greșită cu referire la acest subiect, este generată de concepția ce scoate problema din cadrul ei real. Profetul este un trimis al Domnului. Expresia își are originea în Hagai 1,13, unde este folosită pentru a defini rolul profetului după captivitatea babiloniană: „Hagai, trimisul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: „Eu sint cu voi”, zice Domnul”.

Este numai drept, ca orice adevărat profet să fie declarat: „trimis al Domnului”, atunci cind comunică ceea ce i-a fost transmis prin revelație divină. Se întîmplă adesea ca unii creștini bine intenționați dar greșit informați, să tragă concluzia că titlul acesta se

aplică la tot ceea ce spune sau face profetul în decursul întregii sale vieți. În acest fel, națiunea în sine capătă semnificația prezentă cum că absolut totul îi este descoperit profetului de către Dumnezeu, aproape la fel cum cineva ar dicta unui stenograf sau stenografe; cum că profetul nu trebuie să cunoască și să înțeleagă cercețind personal și reflectînd asupra problemei, așa cum fac și alții. De aici, concepția greșită a unora că tot ceea ce aceștia spun sau scriu, este infailibil.

Observăm însă totodată că lucrul acesta nu este adevărat cu nici unul dintre profeții despre care ne vorbesc Sfintele Scripturi. Cunoașterea de către aceștia a oamenilor și a evenimentelor era adesea limitată, în raport de localitățile și societatea în mijlocul căreia trăiau. De exemplu, Ieremia nu știa dacă Hanania era un profet adevărat sau fals, pînă cind i-a fost descoperit acest lucru (Ier. 28). Daniel a trebuit să studieze scrierile unui profet contemporan — în anii de la început — și anume Ieremia, pentru a se informa cu privire la durata captivității babiloniene (Dan. 9,1-2). Pavel, de asemenea n-a obținut toate informațiile sale referitoare la starea comunităților, prin descoperire divină, căci el scria creștinilor din Corint: „Căci, fraților, am aflat despre voi de la ai Cloei, că între voi sint certuri”. (1 Cor. 1,11).

Nu este surprinzător deci, că serva Domnului n-a ridicat niciodată pretenții a fi altfel de cum au fost profeții biblici, subliniînd fără echivoc că ea nu este infailibilă, în aceste cuvinte pe care le scria în 1895:

„Cu privire la infailibilitate, eu n-am pretins niciodată acest lucru; numai Dumnezeu este infailibil. Cuvîntul Său este adevărat și în El nu este schimbare, nici umbră de mutare”. (1 S.M./37/416).

3. Autoritatea unui profet ca un veghetor peste casa lui Israel.

O a treia concepție greșită și inhibitoare urmează eșecului în a înțelege importanța reală a declarațiilor biblice cu privire la autoritatea profetică, o problemă subliniată cu putere în cartea lui Ezechiel 3, 17-19; 33,1-9; Is. 62,6; Ier. 6,15-17. Aici se scoate în evidență noțiunea încercată a faptului că luarea de decizii este în exclusivitate responsabilitatea profetului; și chiar mai rău, cum că toate hotărîrile viitoare trebuie să se conformeze unui ideal stabilit în trecut.

Desigur, ceea ce avem aici, este neputința de a înțelege și a face deosebire între principii și reguli sau rînduiele. Principiile sint ne schimbătoare, ele sint principii de comportare și acțiune. Pe de altă parte, regulile sau rînduiele constituie aplicarea anumitor principii spre a face față unor situa-

(continuare în pag. a 5-a)

VI. Perfecțiunea iubirii în prima Epistolă a lui Ioan

La sfârșitul secolului întâi, apostolul Ioan scria împotriva influenței demoralizatoare a gnosticismului primar din biserică. În timp ce pretindeau că sînt în lumină, în iubirea Domnului Hristos, într-o stare de desăvîrșire și o viață lipsită de păcat, gnosticii creștini justificau, prin concepțiile lor, ura și destrăbălarea din biserică. Ioan trasa drumul înapoi a acestor pretenții false, spre o chris-

ții credinciosului de a păcătui, nu în faptul că cel în cauză este creștin, ci în permanența prezenței Domnului Hristos, ceea ce într-un sens deosebit, însemnează să fii născut din Dumnezeu. (1 Ioan 3,9). „Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el“. 1 Ioan 5,18.

Atîta vreme cît sufletul este unit cu Hristos, iar Duhul Cel Sfînt locuiește în el, sufletul, persoana

lîniști inimile înaintea Lui“ (1 Ioan 3,19).

Cînd apostolul Ioan face deosebire între păcatul de moarte și păcatul care nu duce la moarte (1 Ioan 5,16-17), el nu face altceva decît să continue vechea doctrină a păcatului din timpul vechiului legămint, care face o deosebire categorică între păcatul făcut în mod deliberat, conștient, și păcatul din neștiință, neintenționat, fără de voie, și pentru care, după făptuirea lui, regretăm, ne pare rău și ne pocăim. (Num. 15,27-31; Ps. 19, 13-14). În final, apostolul dorește să clarifice faptul că cel credincios este ferit de păcatul de moarte, păcatul făcut în mod deliberat, pentru că el este păzit de a săvîrși un astfel de păcat, prin Duhul Cel Sfînt, al lui Dumnezeu care locuiește în el. Copiii lui Dumnezeu nu mai sînt nicicum sub puterea celui rău, așa cum se află cei ce trăiesc în lumea păcatului. (1 Ioan 5,18-19). Acum ei trăiesc în Hristos (1 Ioan 5,20) fiind părtași iubirii Domnului Hris-

DESĂVÎRȘIREA:

tologie eretică, care separă pe Hristos de existența Sa concretă, istorică, și existența Sa morală în corp omenesc. Înălțînd, deci, pe Domnul Hristos ca fiind Hrist cel neprihănit, cel sfînt (1 Ioan 21,1-29; 3,3.5.7-8), Ioan trage o puternică concluzie: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămînța Lui rămîne în el și nu poate păcătui fiindcă este născut din Dumnezeu“. 1 Ioan 3,9.

Apostolul Ioan proclama în mod evident numai o iubire creștină care consumă păcatul din viața credincioșilor. Cînd creștinii sînt în adevăr în Hristos, și Hristos în ei, atunci, ei „vor umbla în lumină, după cum El este lumină“ (1 Ioan 1,7). „Cine zice: „Îl cunosc“ și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvîntul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvîrșită; prin aceasta știm că sîntem în El. Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“ (1 Ioan 2,4-6).

În acest fel pentru Ioan, perfecțiunea creștină este ceva mai mult decît numai o viață lipsită de păcat; ea este o comuniune morală, o dinamică legătură de iubire a sufletului cu Hristos. În această situație, creștinul nu va avea nici un fel de teamă în inima sa gîndindu-se la ziua judecării, și nu-i va fi rușine atunci cînd Domnul Hristos va apărea în slava Sa cea sfîntă.

Ioan, apostolul iubirii subliniază marele adevăr cum că iubirea Domnului Hristos nu este izbucnirea inimii naturale, firești; ci este darul răscompărător al Domnului Hristos dat creștinului care se află în el, și care, la rîndu-i nu poate iubi decît dezinteresat, neegoist, pentru că el a fost iubit mai întîi, cu o iubire mai mare de către Domnul Hristos. Iubirea perfectă, desăvîrșită, este concepția lui Ioan despre perfecțiunea în acțiune. Ea izvorăște dintr-o reală legătură a iubirii, a sufletului cu Dumnezeu în Isus Hristos. Deci, cel care este născut din Dumnezeu, nu poate păcătui, nu poate uri. Apostolul Ioan își fundamentează conceptul imposibilită-

atea nu mai poate păcătui, spune apostolul în 1 Ioan 3,9. Umblarea creștinului renăscut în lumină, nu implică, totuși, conștienta sau simțămîntul unei vieți lipsite de păcat. Din contră, umblarea în lumină, însemnează o dependență continuă de iertarea lui Dumnezeu și de harul păstrător al cerului.

este ea oare posibilă?

În mod conștient și interesat, apostolul Ioan vorbește la timpul prezent, atunci cînd scrie creștinilor botezați: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1,9.

Cu alte cuvinte, viața de biruință a creștinului nu este rezultatul automat al unei naturi lipsite de păcat, pe care am poseda-o. Nu există în creștin o neprihănire inerentă, mai înainte de glorificarea finală din ziua cea mare a lui Dumnezeu. De aceea, el poate cădea iarăși în păcat, așa cum reiese din cuvintele de consolare ale apostolului Ioan: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor pe Isus Hristos, Cel neprihănit“. 1 Ioan 2,1.

Departate fie gîndul că textul de mai sus a fost scris ca o scuză pentru păcătuire, sau pentru a umbla în întuneric, această solie mîngîietoare, descoperă conștienta faptului că în copiii cei renăscuți, sau născuți din nou ai lui Dumnezeu, firea cea veche, firea cea păcătoasă este la lucru, străduindu-se totdeauna pentru supremație. Cunoașterea faptului că plăcerile inerente ale firii, și pofta ochilor (1 Ioan 2,16), sînt active, va conduce pe credincios la o pocăință profundă a inimii, la o osîndire a propriei lui vieți. Numai încrederea totală în Cuvîntul iertării și achitării noastre, de către Dumnezeu, „care este mai mare decît inimile noastre“ (1 Ioan 3,20), și în timp ce umblăm într-o ascultare plină de iubire față de El „ne vom

tos, împreună cu frații săi, într-o sfîntă și bucurioasă comuniune (1 Ioan 1,3-4).

VII. Perfecțiunea conștiinței în Epistola către Evrei

Dintre toate cărțile Noului Testament, Epistola către Evrei, în modul cel mai explicit, face din perfecțiune sau desăvîrșire, tema ei, arătînd mereu spre Hrist cel glorificat, ca fiind singurul Mijlocitor al harului iertător și al puterii sfințitoare a cerului. Perfecțiunea creștină constituie ideea centrală, unificatoare a întregii epistole. Aceasta însemnează că slujba Domnului Hristos de Mare Preot în Sanctuarul Cereșc „poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu, prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. (Evr. 7,25).

De la început, autorul încearcă să dovedească, pe baza Noului Testament, că slujba Domnului Hristos, ca un Mesianic Împărat și Preot, este de o calitate și eficiență superioară preoției levitice. Argumentul său se concentrează asupra mijlocirii perfecțiunii: „Dacă dar, desăvîrșirea ar fi fost cu putință prin preoția levitilor ... ce nevoie mai era să se ridice un alt Preot, după rînduiala lui Melchisedec, și nu după rînduiala lui Aaron?“ Evr. 7,11.

În repetate rînduri el face apel la importanța făgăduinței din Psalmul 110,4 (Evr. 5,5.6; 17,21), care implică abrogarea preoției levitice. Subliniind faptul de netăgăduit al ineficienței mulțimii sacrificiilor rituale, el declară despre acestea

că „nu pot aduce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui”. Evr. 9,9. Astfel, autorul înalță sacrificiul în totul eficient al Domnului Hristos, adus odată pentru totdeauna, cum și mijlocirea Lui, care poate desăvârși sau curăți conștiința, care luminată fiind de Duhul Sfânt, simte nevoia curățirii de faptele moarte ale firii (Evr. 9,14).

Autorul nu intenționează a spune că primul legământ nu cunoștea realitatea acestei experiențe ispășitoare din inimă, ci numai că sacrificiile de animale, ca atare, nu pot șterge păcatele (Evr. 10,14). Sacrificiile rituale, ale V. Testament și preoții, nu puteau nicidecum curăți, sau desăvârși inima de puterea minjitoare a păcatului. Dar Domnul Hristos „prin jertfa Sa unică a făcut desăvârșiți pentru todeauna pe cei ce sint sfințiți”. (Evr. 10,14). Prin expresia „a făcut desăvârșiți”, autorul a dorit să arate puterea permanent eficientă a jertfei unice a Domnului Hristos, care a adus propriul Său trup ca jertfă, odată pentru todeauna și pentru toți. Aceasta stabilește superioritatea și eficiența din ce în ce mai puternică a noului legământ. (Evr. 7,22). **Pe temelul jertfei Domnului Hristos, oricine se închină Viului Dumnezeu și trăiește viața unei depline ascultări de Cuvântul Său, poate obține zilnic o conștiință clară și desăvârșită, o perfecție comunione cu Dumnezeu, fiind curățită de orice vină și de puterea minjitoare a păcatului de noiortat.** O astfel de împăcare face ca toate celelalte jertfe și sacrificii să fie fără de valoare, inutile, (Evr. 10,18), deoarece sufletul poate găsi odihnă și har apropiindu-se cât mai mult și cu toată încrederea de Domnul Hristos. De la tronul harului, El revarsă mila și harul Său „ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4,16), astfel încât creștinii să poată aduce lui Dumnezeu și aproapelui lor o slujire deplină și în totul acceptată. Cu toate acestea perfecțiunea finală va putea fi experimentată numai atunci când, sfinții, sau cei mințuiți, vor vedea pe Domnul în slava Sa. De aceea, așteptarea judecării finale, a zilei judecării lui Dumnezeu, cum și a doua venire a Domnului Hristos, (Evr. 9,28), intensifică necesitatea perseverării pe calea sfințirii.

Ca peregrini, pe calea către Împărăția lui Dumnezeu, cei credincioși și desăvârșiți, nu vor fi „greci la pricepere”, sau slabi, trebuind să fie hrăniți cu... lapte, ei vor fi receptivi, primitivi ai sfatului, păstrători ai adevărului, crescând mereu în cunoștințe religioase, teologice și în deosebirea binelui de rău, în viața lor zilnică. (Evr. 5,11-14; 6,11-12).

VIII. Scara perfecțiunii creștine în a doua Epistolă a apostolului Petru

Apostolul Petru subliniază necesitatea aducerii de roade în cunoașterea creștină a lui Dumnezeu, împotriva ereziilor nimicitoare ale falșilor învățători, care se manifestau printr-o viață imorală și în respingerea autorității divine (2 Petru 2,2.10). Petru se ocupă în mod special de scopul moral, practic al harului și cunoașterii Domnului Hristos, și în mod special, el este preocupat de necesitatea sfințirii progresive, pe calea spre mintuirea finală, sau consumarea lucrării de mintuire. El consideră o asemenea dezvoltare progresivă a vieții spirituale a credinciosului, ca o cerință necesară intrării în Împărăția Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. (2 Petru 1,11). Avind în vedere realitatea zilei Domnului, sau a zilei judecării finale viitoare, doctrină prezentă în cazurile tuturor creștinilor, apostolul Petru, în mod sincer și inflăcărat, somează pe creștini să ducă o viață sfântă și „evlavioasă... fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3,2.10.11.13). Ca o concluzie a epistolei sale el face acest apel care rămâne todeauna un apel vibrant la o viață sfântă: „...ei creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei. Amin!” (2 Petru 3,18 (vezi și 1 Petru 2,2)).

A crește însemnează progres. Dar cum poate fi cultivată această creștere de către cei credincioși dacă creșterea aceasta este în mod categoric un dar de la Dumnezeu? (1 Cor. 3,7). Răspunsul ne este dat în 2 Petru 1,3-8, unde apostolul ne înfățișează remarcabilă sa scară a desăvârșirii pe care fiecare creștin trebuie să urce, să înainteze în mod progresiv și constant pentru a fi un creștin viu (v. 8), pregătit pentru Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu.

Apostolul Petru își fundamentează conceptul cu privire la această scară a sfințirii, pe recunoașterea faptului că, „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui” (v. 3); cu alte cuvinte, pe recunoașterea faptului că întreaga viață de credință și sfințire este un dar divin, un dar al harului lui Dumnezeu, care ne-a fost comunicat prin „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” (vers. 4), așa cum au fost ele transmise de către profeții lui Israel, în Scripturile Vechiului Testament și confirmate apoi de către Domnul Hristos (vezi vers. 19).

Scopul mintuitor și sfințitor al făgăduințelor harului mintuitor al lui Dumnezeu, este acela „ca prin ele să vă faceți părtași firii (naturii) dumnezeiești” (vers. 4), o expresie foarte puternică, a desă-

virșirii caracterului creștin. Deoarece „caracterul”, este format prin acte sau acțiuni ale omului, omul este chemat să participe în mod activ și din toată inima în acțiunea personală de dobândire a harului făgăduit, și să pună în acțiune puterile făgăduințelor legământului. Faptul acesta va face ca încrederea, credința sa în Dumnezeu și în Domnul Hristos, să fie eficiente, din punct de vedere moral și roditoare, deoarece Dumnezeu este sfânt, neprihănit, milostiv și credincios.

De pe această temelie salvatoare, apostolul Petru cheamă pe toți creștinii să meargă de la credință, la virtute, apoi, la faptă, la cunoaștere, la înfrinare, la răbdare, la evlavia, la dragostea de frați și la iubirea de oameni, iubind și materializând toate atributele sau virtuțile divine în viața lor de fiecare zi. „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrinarea; cu înfrinarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă aveți din brâsug toate aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos”. 2 Petru 1,3-8.

Intenția apostolului Petru, atunci când enumeră această serie de virtuți, componente ale caracterului divin, nu este aceea de a sugera o sinteză a unor virtuți individualizate, separate complectamente, și care nu pot fi obținute, realizate, decât numai după ce s-a realizat prima, apoi a doua și așa mai departe. Intenția sa, este mai degrabă aceea de a face apel la cei credincioși de a cultiva și a desfășura pe deplin harul și cunoașterea Domnului Hristos ca Mintuitor, într-un caracter creștin matur (vezi prin comparație Gal. 5,6.22-23). Totuși, primejdia de a începe să pierzi din vedere pe Domnul Hristos va constitui todeauna o amenințare la adresa unui creștinism progresiv, a unei vieți de progresivă creștere în harul și cunoașterea Domnului Hristos. De aceea, apostolul Petru își incheie epistola sa — în mod semnificativ — cu sfatul de a crește „în harul și în cunoștința Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 3,18). În acest fel, apostolul Petru rămâne fidel sfatului pe care Domnul l-a dat în Vechiul Testament: „Ci cel ce se laudă că are pricepere și că Mă cunoaște, să știe că Eu sint Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsește plăcere Eu, zice Domnul”. Ier. 9,24.

Apostolul Petru, deci, nu stimulează nicidecum adăugarea vreunei virtuți, sau adăugarea unor virtuți unele după altele, în ceea ce privește acțiunea de formare autodidactă a unei culturi, care nu este

ceva rău, din contră, este de dorit și necesară, dar el se ocupă aici de problema sfințirii, deci a unei vieți spirituale a celor credincioși, și de aceea el cheamă pe creștini să calce pe urmele Domnului Hristos, Marele lor exemplu de caracter desăvârșit (1 Petru 2,21). În comuniunea cu Domnul Hristos, ei pot și vor obține biruința asupra oricărui păcat și vor ajunge să atingă — în această viață — standardul desăvârșirii creștine a caracterului. Dacă în viața creștinului lipsese virtuțile credinței, spune apostolul Petru, atunci, „cel credincios, este încă orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate” (2 Petru 1,9); putem spune chiar ceva mai mult și anume, că un asemenea creștin a uitat scopul chemării și alegerii lui creștin — în Isus Hristos. „De aceea, fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 1,10-11).

Contemplînd aceste adevăruri, pe bună dreptate, serva Domnului exclamă:

„Prețioasă asigurare! Glorioasă este nădejdea așezată înaintea celui credincios, pe măsură ce el înaintază prin credință spre înălțimile perfecțiunii creștine”. (A.A./533).

Fiecare creștin stă sub privilegiul și obligațiunea sfîntă, ca prin harul lui Dumnezeu să se străduiască pentru atingerea trăirii în sfințenie, pentru părăsirea naturii divine, și pentru a da pe față, în realitatea concretă a vieții lui sociale, o creștere constantă, continuă, în harul și cunoașterea Domnului Hristos. Această maturizare a caracterului creștin, pînă la asemănarea lui cu caracterul lui Dumnezeu, înseamnă perfecțiunea creștină în acțiune. În acest fel, creștinul poate participa la bucuria și frumusețea sfințirii, pregătindu-se astfel pentru a intra într-un „pămînt nou în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3,13).

În loc de concluzie

Vechiul și Noul Testament ne prezintă învățătura unui profund concept practic cu privire la perfecțiunea umană. Perfecțiunea omului înseamnă o trăire moral-religioasă cu Dumnezeu lui Abraam și Moise, și care-și are rădăcina în legămîntul harului lui Dumnezeu de restaurare a idealului vieții creștine. Ea înseamnă trăirea zilnică prin harul iertător și susținător al lui Dumnezeu, spre a fi primiți astfel în Sanctuarul lui Dumnezeu. Ea implică — de asemenea — o transformare a caracterului celui credincios, printr-o zilnică îndreptărire prin credința în Răscumpărătorul nostru și printr-o sfințire progresivă, constantă. O astfel de viață de perfectă împă-

care cu Dumnezeu, se manifestă printr-o dragoste sfîntă și din toată inima pentru toți oamenii — prieteni și vrăjmași deopotrivă. Unicul caracter absolut desăvârșit, adică, un caracter în mod inerent lipsit de păcat, ne-a fost descoperit în viața Domnului Hristos „care este chipul lui Dumnezeu” (2 Cor. 4,4).

Relația omului cu Dumnezeu este determinată de relația lui cu Domnul Hristos. Prin credință și prin botez, credinciosul este părtaș în mod legal și activ la desăvîrșirea Domnului Hristos. În sine însuși omul nu are nici un fel de perfecțiune. Adevăratul creștin se simte — în firea sa — nedesăvîrșit și în total nevrednic, în timp ce privește mai mult și tot mai mult la mila și slava tot mai abundentă a Domnului Hristos. Cînd Domnul Hristos ajunge să reproducă, în sufletul și caracterul celui credincios chipul Său, atunci cel credincios ajunge să umble într-o perfecțiune reală, desăvîrșită cu Dumnezeu și cu aproapele său.

Solia inspiratoare a celor trei îngeri din Apocalips 14 subliniază faptul că vestirea Evangheliei celei veșnice va atinge apogeul ei într-o manifestare glorioasă a evlaviei existente în Biserica Primară atunci cînd Biserica Rămășitei lui

Dumnezeu va fi binecuvîntată cu puterea Duhului Sfînt în Ploaia Tîrzie, spre a lumina întreg pămîntul cu neprihănirea Domnului Hristos (Apoc. 18,1). Atunci, toți adevărații creștini vor trăi și vor manifesta în viața lor darul harului mîntuitor și salvator — perfecțiunea sau desăvîrșirea în acțiune — care se va manifesta în mod vizibil în toate legăturile lor sociale, astfel încît Dumnezeu să fie glorificat și laudat. Credinciosul răscumpărat, nu se va considera niciodată sfînt sau neprihănit prin sine, deoarece el își dă seama — înaintea lui Dumnezeu — de tendințele păcătoase ale firii sale, ale inimii sale firești (Rom. 7,14-25). De aceea el umblă în nădejde, în temere de Dumnezeu, așteptînd cu nerăbdare ultima atingere a desăvîrșirii celui credincios, ca și a lumii, la a doua venire în slavă a Domnului. (Rom. 8,23).

Această nădejde apocaliptică, nu este pentru el, pentru cel credincios, un act al gândirii dornice, insetate, ci este puterea sfințitoare ce-l pregătește pentru glorioasa întîlnire cu Domnul și Mîntuitorul său, fără să-i fie teamă sau să se rușineze de El.

„Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat. (1 Ioan 3,3).

D. Popa

Darul Spiritului Profetic

O ANCORĂ SIGURĂ

(urmare din pag. a 2-a)

ții de moment. Aceste rînduiri se pot schimba și se schimbă, în raport de situațiile și circumstanțele existente și care impun o schimbare. Este totdeauna important să înțelegi, atunci cînd examinezi ceea ce a spus un profet, dacă declarația respectivă este un principiu sau nu. Dacă face referire la niște rînduiri, este atunci necesar a determina la ce principiu face referire, astfel încît principiul sau principiile respective să poată fi folosite la satisfacerea nevoilor imediate izvorite din situațiile existente.

În decursul celor șaptezeci de ani ai lucrării ei în biserică, serva Domnului a cerut totdeauna fraților din administrație să caute sînt și călăuză la Dumnezeu și la Cuvîntul Său, prin rugăciune, subliniind importanța inițială și creativității individuale. Este o realitate faptul că dezvoltarea acestor puteri se află — ca potență deschizătoare de drumuri — în inima educației creștine așa cum subliniază dînsa în cartea sa „Educația”.

„Fiecare ființă omenească, creată după chipul lui Dumnezeu, este dotată cu o putere asemănătoare cu aceea a Creatorului și anume — individualitatea, puterea de a gândi și de a făptui. Oamenii în

care această putere se dezvoltă, sînt aceia care poartă răspunderi, care sînt conducători ai diferitelor lucrări și care au o influență asupra caracterului. Este lucrarea adevăratei educații aceea de a dezvolta această putere, de a educa pe tineri ca să gîndească și nu numai să reflecte gîndirea altora... În locul unei educații slabe, instituțiile de educație ar trebui să pregătească oameni competenți, care să gîndească și să acționeze, oameni care să fie stăpîni asupra lor și nu sclavi ai împrejurărilor, oameni care să aibă o minte pătrunzătoare, gînduri clare cum și curajul sau tăria opiniilor lor” (pag. 17-18).

Serva Domnului n-a gîndit niciodată ca scrierile ei să fie manuale de școală care să prezinte administratorilor toate posibilitățile rezolvării problemelor lor. Ea, de asemenea, n-a intenționat ca scrierile ei să stabilească în biserică, un program de viață inflexibil, și care să nu lase nici un loc pentru inițială, acțiunea și cercetarea individuală. În scurt, ele prezintă principii care sînt tot așa de valabile astăzi, așa cum au fost și atunci cînd ele au fost scrise, dar lasă și loc destul de mare în lumina aceasta, pentru aplicarea lor inteligentă la realitățile contemporane.

★

SUFERINȚE

ȘI

REMEDIU

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău“. 3 Ioan 2.

„Dumnezeu dorește să fim sănătoși, sănătoși la trup și la suflet. Noi trebuie să fim împreună lucrători cu El, pentru sănătatea sufletului și a trupului“ (D.V./206). Sint cuvintele prin care serva Domnului rezumă intențiile lui Dumnezeu, atunci când cere să ascultăm de legile și poruncile Sale.

Ființa umană, este o entitate fizică, biologică și spirituală, unică. Creat de Dumnezeu, din țărâna pământului, Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu“. Gen. 2,7. Această structură tridimensională, în care primele două o determină, pe a treia, constituie în același timp un act de creație separată și distinctă, din partea Creatorului. În timp ce pentru regnul vegetal „Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ; și așa a fost“ (Gen. 1,11) despre regnul animal a zis: „să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului... să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, tîrtoare și fiare pămîntesti după soiul lor și așa a fost“, (Gen. 1,20,24); despre om a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut“ (Gen. 1,26,27).

Din punct de vedere biologic, omul, are multiple asemănări cu întreg regnul animal, trăind în același

mediu, supus aceluiași factori externi și fiind guvernat de aceleași legi naturale. Din acest punct de vedere, „omul nu întrece cu nimic pe dobitoac“. (Ecl. 3,19). Și totuși, el este inzebrat cu conștiința existenței de sine, cu funcții psihice în virtutea cărora poate discerne, alege și voi, asumîndu-și în același timp responsabilitatea actelor sale volitive.

Ca și pentru alte ființe raționale din Univers, nemurirea omului este condiționată de ascultarea de legile și poruncile lui Dumnezeu. În Paradis, această ascultare îi asigura o comuniune directă cu Creatorul și îngerii slujitori. În plus, primii noștri părinți, aveau acces la pomul și riul vieții, care prin însușirile fructelor, frunzelor și apei vieții pe care le consumau continuu, le asigurau menținerea vigoarei fizice și spirituale, o stare de sănătate perfectă, perpetuă.

Implicațiile păcatului primilor oameni, sînt greu de imaginat. O primă reacție din sfatul Dumnezeirii, ne este descoperită astfel: „Îndată ce omul a acceptat ispita Satanei și a comis tocmai păcatul pe care Dumnezeu îi poruncise să nu-l facă, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a așezat între viață și moarte zicînd: „Pedeapsa să cadă asupra Mea. Voi lua Eu locul păcătoșului“. Se va da omului o nouă șansă. C.B.A.Z.S./vol. V,p.10. Această substituție instantanee, care asigura omului un viitor, trebuia să ducă la luarea unor măsuri imediate. Starea păcătoasă în care intrase omul, avea să continue pînă cînd Dumnezeu va aduce la îndeplinire Planul de Mintuire. Legătura directă cu Dumnezeu nu mai era posibilă. „Ochii Tăi sînt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!“ Hab. 1,13. Continuînd să păcătuiască, dar mîncînd mai departe din pomul vieții și bînd din apa riului vieții, însemna o viață veșnică în păcat. Cum ar fi arătat pămîntul nostru într-o asemenea situație? Diferitele momente ale istoriei, ne pot da o imagine. Pămîntul ar fi fost asemenea lumii dinainte de potop sau ar fi ajuns o Sodomă generalizată la scară mondială și perpetuă. De aceea: „Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mina să ia și din pomul vieții, și mîncească din El și să trăiască în vece!“ (Gen. 3, 22). „Pentru a poseda o existență nesfîrșită“, zice serva Domnului, „el trebuia să continue și mai departe a minca din pomul vieții. Lipsit însă de aceasta, puterea sa de viață trebui să scadă neîncetat, pînă ce viața se stînce“. (P.P. p.57). Înțelegem astfel că moartea de care au parte credincioșii sau nerecredincioșii, nu este numai plata păcatului, ci și consecința întreruperii legăturii cu roadele dătătoare de viață din Paradis. Și aceasta ca o măsură binevenită

pentru a pune stavilă fărădelegilor. Drumul închis și pîzit de heruvimul cu o sabie învîpăiată, avea să fie deschis de Hristos iar lui Ioan îi este adresată invitația de a contempla imaginea noului Paradis. „Și mi-a arătat un rîu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății și pe cele două maluri ale rîului, era pomul vieții rodind douăsprezece feluri de rod și dînd rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor“ (Apoc. 22,1,2). Isaia la rîndul său, primește asigurarea că „în fiecare lună nouă, și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea — zice Domnul“ (Is. 66,23), deci de fiecare dată cînd pomul vieții produce noul său rod.

Între cele două paradisuri, pe un pămînt de trei ori blestemat din cauza păcatului, plin de spini și de pâlămidă, cu puteri morale scăzute, hărțuit de ispitele vrăjmașului, în luptă cu vitregiile mediului ambiant modificat și cîștigîndu-și plinea în sudoarea frunții, omul urma să-și ducă existența sa vremelnică, însoțit la tot pasul de suferințe.

Ele, suferințele, sînt atît de profund implicate în viața noastră, încît Iov, în timpul durerioaselor sale experiențe, declara: „Omul născut din femeie, are viață scurtă, dar plină de necazuri“; și tot el adăuga: „Omul se naște ca să sufere, după cum scînteia se naște ca să zboare“. (Iov 14,1; 5,7). Aceasta este și constatarea noastră. Nu există ochi care să nu fi lăcrimat, piept care să nu fi oftat, sau suflet care să nu fi cunoscut durerea fizică și morală. Suferința este atît de generală, încît nu există societate care să nu fi simțit nevoia de a lua măsuri de preîntîmpinarea suferințelor, sau de a veni în ajutorul celor loviți de boli sau nenorociri. Lumea este într-o continuă căutare de remedii, care să pună capăt suferințelor și morții, dar în ciuda tuturor eforturilor, nu există așezare omenească fără un cimitir ca mărturie, vrednică de luat aminte, că în cele din urmă, tot moartea iese victorioasă, în mod absolut.

În lupta aceasta însă, omul nu este singur. În iubirea Sa Dumnezeu i-a descoperit căile și mijloacele prin care suferințele pot fi prevenite sau ameliorate. Dacă ascultarea de legile Sale era condiția vieții veșnice în Paradis, același principiu al ascultării rămîne valabil și dîncolo de porțile lui, pentru a trăi sănătos. Dacă urmările păcatului lui Adam, s-au extins asupra tuturor oamenilor (Rom. 5,12), aducînd după sine moartea, urmările unei vieții păcătoase, aveau să se răsfrîngă asupra generațiilor următoare, prin deteriorarea fizică și morală, scăderea longevității, a rezistenței fizice în fața factorilor de agresiune ale mediului în care

trăim. „Dacă Adam nu ar fi fost dotat la creațiune cu o forță vitală de douăzeci de ori mai mare decât posedă oamenii astăzi, atunci neamul omenesc, cu deprinderile de viață de astăzi, în nesocotirea legilor naturale, s-ar fi stins pînă acum”. (3 T/138.139). „Cînd Adam a ieșit din mina Creatorului, era de o înălțime nobilă și de o simetrie plăcută. El era de peste două ori mai înalt decât oamenii care trăiesc astăzi pe pămînt, și tot așa de bine proporționat”. (2 S.G./p.34).

Intervenția lui Dumnezeu, o găsim prezentă pe tot parcursul istoriei sacre. Atît în Paradis, cît și după aceea, Dumnezeu a stabilit omului legile alimentației, ale îmbrăcămîntului, ale muncii și ale odihnei, ale familiei și societății, etc. Toate apelurile la o reformă spirituală au fost însoțite de solii pentru o viață sănătoasă, pentru că înmulțirea suferințelor, a însoțit totdeauna înmulțirea păcatelor.

Există suferințe ale căror cauze sînt bine cunoscute. Bolile contagioase au drept cauză, microbii patogeni. O altă serie de boli sînt cauzate de virusuri, vietăți mult mai mici decît microbii. Anumite substanțe sînt otrăvitoare și multe alte boli au cauze bine precizate. Alte suferințe au cauze necunoscute sau scapă posibilităților noastre de a le descoperi. În Ioan cap. 9, ne este descrisă vindecarea orbului din naștere. Ucenicii au cerut explicații, expunînd în același timp concepția pe care o aveau ei înșiși despre acest caz. „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui de s-a născut orb?” Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”. (Ioan 9.2.3). Dar există mulți alți malformați care se nasc în lumea noastră, fără a avea vreo explicație. Doar în puține cazuri se pot trage concluzii de la cauză la efect. Dar suferințele lui Ieșu? Dacă nu am cunoaște epilogul fericit al experiențelor sale și nu s-ar fi dat la o parte vîlul ca să putem privi în sfatul lui Dumnezeu, scena din capitolul 1, pînă astăzi ar fi rămas o taină pentru noi.

Anumite suferințe pot fi evitate, dar altele vin peste om fără a putea face ceva contra lor. Un cutremur de pămînt sau o altă calamitate naturală, o epidemie sau alte cauze producătoare de suferințe în masă fac victime fără ca cineva să se poată abate din calea lor.

Există însă și suferințe pe care ni le provocăm singuri. Toate viciile aduc după ele ruina fizică și morală. De cele mai multe ori încercările noastre de a îndepărta urmările, rămîn ineficiente, fie pentru că intervențiile sînt prea tardive, fie că tulburările sînt prea profunde și devin inutile.

Defectele noastre de caracter, pot atrage după sine mari suferințe și chiar moartea. Uneori invidia, alteori lăcomia sau mindria, împovărează viața și vatămă profund sănătatea. Ahab avea multe vii în ziua în care a trecut pe lângă via lui Nabot, pe care a poftit-o. Într-adevăr avea multe, dar nu o avea „pe aceea”. Refuzul justificat al lui Nabot, l-a îmbolnăvit. A fost cuprins de o depresiune psihică profundă, cu inhibiția funcțiilor digestive, timp de mai multe zile pînă ce a intrat în posesia ei pe căi criminale. „Ahab a intrat în casă, trist, și mîhnit, din pricina cuvintelor pe care i le spusese Nabot din Izrael... Și s-a culcat în pat și-a întors fața și n-a mîncat nimic”. 1 Imp. 21.4. Invidia l-a dus pe Saul pe drumul sinuciderii, iar lăcomia l-a dus pe Balaam la piere.

„Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Tim. 6.10). Chiar tratarea cu superficialitate a problemelor spirituale, poate fi o cauză de suferințe. „Din pricina aceasta sînt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm” (1 Cor. 11.30).

Necumpătarea în multiplele ei manifestări, inactivitatea ca și închipuirea minții, fac numeroase victime. „Multe din bolile de care suferă oamenii, sînt urmarea descărajării sau apăsării mintale. Întristarea, grijile, nemulțumirile, remușcările, simțul vinovăției, neîncrederea, toate acestea zdrobesc puterea de viață și duc la slăbire și la moarte. Boala de multe ori este produsă și adesea mult agravată prin imaginație. Mulți sînt toată viața bolnavi, deși ar putea să se simtă foarte bine, dacă ar cugeta așa. Mulți își închipuie ei cel mai mic curent poate să-i îmbolnăvească și îmbolnăvirea chiar se produce, pentru că a fost și așteptată. Mulți chiar mor de boli a căror cauză a fost cu totul imaginară”. (D.V./173).

Secole de-a rîndul, milenii chiar, dinamica schimbării condițiilor naturale de viață, a cunoscut puține salturi (ca în cazul popoului). În general, ea a fost atît de lentă, încît a permis adaptarea oamenilor, fără dificultăți, sau eforturi deosebite.

Odată cu descoperirea mașinii cu abur, s-a dat startul pentru schimbări calitative și cantitative, ce aveau să atingă un ritm amețitor. În ultimele cincisprezece decenii, omenirea a întrecut în dezvoltare, tot ceea ce milenii dinainte, luate laolaltă, nu au reușit să realizeze. Într-o singură generație, s-a trecut de la poștașion la tramvaiul cu cai, la cel electric, la automobil, la avionul cu elice apoi la cel cu reacție și în cele din urmă la rachete cosmice. Cei care au mers cu corabia cu pînze, au ajuns să meargă pe gigantice

transatlantice, nave rapide sau submarine nucleare. Cineva care în copilărie și-a făcut lecțiile la lumina opaițului, a cunoscut lumina becului cu incandescență și chiar lumina fluorescentă. Tot într-o singură generație, s-au produs două războaie mondiale, calitativ diferite unul de altul și au ajuns ziua cînd o singură bombă la Hiroșima și alta la Nagasaki au produs sute de mii de victime și alte mii au fost afectate grav pe termen lung. Tot această singură generație a trăit să afle că stocul armamentului acumulat pe glob poate distruge de mai multe ori planeta întreagă. Unele din cele mai importante realizări care au pătruns și au schimbat radical viața noastră, nu au o vechime prea mare. Dacă telefonul a atins de curînd o sută de ani, radioul își așteaptă centenarul, iar televiziunea este de dată mult mai recentă.

Ramuri noi ale științei au apărut una după alta, arătînd prin aceasta incapacitatea celor clasice de a mai fi atotcuprinzătoare. Dacă mai adăugăm la toate acestea, schimbările sociale și politice din lume, războaiele locale și catastrofele naturale sau de transport în continuă creștere, crizele economice, energetice, ecologice sau demografice care prin caracterul lor global și simultan sînt tot mai greu de soluționat, ne dăm seama că tabloul lumii de astăzi nu-și găsește asemănare în alte epoci ale istoriei omenirii.

Care este însă răsunsetul tuturor acestor lucruri asupra sănătății noastre? Civilizația mașinistă, a schimbat fața lumii, a modificat mediul ambiant și implicit modurile noastre de viață care a devenit mai plăcut, mai ușor, mai agreabil, dar în același timp mai artificial și mai stressant.

Echilibristica emoțională, contorsionile interioare provocate de teamă, neliniște, apăsare, frustrare, nerealizare, nesiguranță, sînt surse permanente de deteriorare a sănătății. Consumul de droguri de la alcool și tutun la heroină, morfina sau alte toxicomanii, ca și poluarea chimică din aer sau alimente, supun organismul la un bombardament continuu pe multiple planuri. Civilizația modernă cere omului zilelor noastre, ca o bună parte din energia vitală de care dispune, să o jertfească pe altarul adaptării, al suprasolicității nervoase și psihice, pentru că întregul proces cade în sarcina sistemului nervos a cărui capacitate funcțională nu este nelimitată. Aceasta de multe ori atrage după sine o intoxicație voluntară, uneori constientă, alteori nu, cu calmante, care au darul de a aduce un factor nociv în plus pentru organism. Un sociolog american arată că unul din patru persoane din această țară uzează de medicamente psihotrope pentru schimbarea condiției sale psihice și min-

tale. Despre acest aspect vom reveni mai departe.

O problemă aparte care neliniștește omenirea, este pericolul genetic. Numărul bolilor genetice (boli ce se transmit urmașilor) este în continuă creștere și lupta împotriva lor este deosebit de dificilă. Mediul în care trăim pe măsură ce ne ușurează viața, devine totuși tot mai agresiv. Omenirea este în continuă căutare de remedii eficiente, pentru a păstra numai ceea ce este bun și folositor din mulțimea noutăților care ne asaltează.

Pentru o mai bună înțelegere a impactului factorilor externi asupra organismului, în 1925, savantul Selye Hans, profesor la universitatea din Montreal, a creat termenul de „stress”. Prin acesta se înțelege orice agresiune din afara organismului sau stare tensională creată de mediu, și față de care organismul se apără prin reacții de adaptare. El vizează, latura emoțională, perturbările neuroendocrine și umorale produse de acești factori și în același timp uzura organismului, produsă de diversele activități de-a lungul întregii vieți. Încercînd o evaluare cantitativă a stressului, D. Mechanic sociolog și Z. Holmes, psihiatru, au întocmit o scară de evaluare a efectelor produse asupra organismului de diferite situații astfel; șocul produs de moartea unei persoane foarte apropiate, are valoare de 100; divorțul — 73, închisoarea 63, accidentul sau boala — 53, pensionarea 43, moartea unei rude — 42, schimbarea felului de lucru — 36, certurile conjugale — 35, schimbarea responsabilității profesionale — 29, schimbarea felului de viață — 26, schimbarea graficului orar de lucru — 20, etc. Tulburările pot apare atît prin suprastressare, cît și prin substressare. Dacă șocurile prea puternice, sînt generatoare de boli, lipsa de creștere este responsabilă de creșterea alcoolismului, prostituției, toxicomaniei ș.a. Munca este a doua respirație a corpului dar activitatea productivă rămîne o condiție de sănătate și de fericire. Șomajul, este de multe ori implicat în sinucideri, criminalitate, sau delinvențe. Hipertensiunea arterială sau cardiopatiile sînt de trei ori mai frecvente în rîndul persoanelor care nu au de lucru. Jan Brodx din Hanovra ca și un grup de cercetători americani au experimentat pe șobolani efectul nefavorabil al stressului prin subsolicitare, dovedind experimental, ceea ce se constatare statistic și clinic. Știri de ultimă oră, ne descoperă că stressul este implicat în apariția și dezvoltarea cancerului cu diverse localizări, prin deprimarea sistemului imunologic de apărare al organismului.

Remediile suferințelor

În funcție de nevoile omenirii, Dumnezeu a indicat oamenilor mijloacele cele mai eficiente pentru prevenirea, ameliorarea sau supri-

marea suferințelor. Și dacă totuși omenirea a trebuit să plătească de-a lungul secolelor, un tribut greu de viați omenestii, în mare parte aceasta s-a datorat faptului că au ignorat, n-au vrut să ia aminte la acele căi pe care Dumnezeu le-a pus la îndemîna lor pentru a fi scutiți de toate acestea. Sau, așa cum le reproșă Domnul iudeilor: „M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri crăpate, care nu țin apă”. (Ier. 2,13).

Medicina în vechime

Marile progrese ale medicinei moderne, sînt de dată relativ recentă. Ignoranța secolelor pare de necrezut. Deși lupta împotriva suferințelor, îmbracă forme oarecum diferite de la o epocă la alta sau de la o regiune a pămîntului la alta, comparativ cu ceea ce cunoaștem astăzi distanța este neînchipuit de mare.

Una din cele mai vechi cărți medicale, scrisă în secolul al 16-lea în.Hr. și care a ajuns pînă la noi, este papyrusul Eber. (1552 în.Hr.). Printre altele, cuprinde rețete tămăduitoare, prescrise de medicii din acele vremuri, ai Egiptului antic. De pildă, pentru indivizii cărora le cade părul, se recomandă: „un amestec de șase grăsimi și anume de cal, de hipopotam, crocodil, pisică, șarpe și țap de munte. Să-i adaugi un dinte de măgar, zdrobit în miere”. Pentru îngrijirea părului reginei Ses, se prepara un amestec din părți egale dintr-un călcîi de ogar abisinian tînăr și o copită de măgar fiartă în ulei. Pentru mușcătura de șerpi veninoși, se da pacienților apă magică preparată prin turnarea de apă obișnuită peste un idol. Remediile la modă ale Egiptului, ajuns la culmea civilizației sale, se rezumau la singe de șopîrlă, dinți de porc, mîncăruri stricate, grăsimi rîncede, murdării de animale, în care mîcrobii cei mai vătămători se găseau din belșug. Istoria consemnează: „De fapt un medic din acele timpuri nu putea să facă mai nimic în afară de a trata unele răni, luxații și fracturi și de a încerca să împiedice pe pacient să se omoare singur sau pe rudele lui să-l ucidă printr-un tratament sau regim nepotrivit... cel puțin la babilonieni, se arată că un medic care greșea, risca nu numai să fie dat în judecată, dar chiar să i se scoată ochiul dacă, printr-o eroare oarecare, pacientul său pierdea ochiul. De aceea nu este de mirare, că multe dintre cazurile descrise de papyrusurile egiptene se terminau cu cuvintele: „cazul nu se poate trata”. Medicina oficială a acelor timpuri a sistematizat plantele și substanțele minerale, a căror cunoaștere a fost transmisă prin tradiție de la vracii și vrăjitorii culturilor primitive. Unele dintre ele au fost alese datorită acțiunii lor vădite ca purgative sau vomitive; altele pentru că, deși aveau un

efect mai lent, erau folosite în anumite boli. Astfel, indienii din America de sud au descoperit chinina pentru tratamentul malariei. Majoritatea acestor plante și substanțe reprezenta însă, probabil, magie pură bazată pe asemănări cu corpul omnesc „ca în cazul mandragorei”. (J. Berna: Știința în ist. societ. p. 84).

În epocile de mai tîrziu, apar noi curente dintr-o parte care unul din cele mai importante a fost cel al lui Hipocrat (460-375 în.Hr.). El alcătuiește o culegere de tratate medicale ale timpului său, (Corpus hippocraticum) și își bazează părerea pe observarea cazurilor similare. Nu se ocupă de cauzele bolilor, dar le contestă caracterul lor religios. Se ridică împotriva aplicării filozofiei în medicină și principiile sale terapeutice, se bazează pe forțele vindecătoare ale naturii și pe alimentație. În special interzice bolnavilor febrili să mănînce. Tot la grecii antici, Filolaus formulează doctrina celor trei suflete ale omului: **sufletul vegetativ**, pe care omul îl are la fel ca toate lucrurile care cresc, situat în buric, **sufletul animal**, pe care îl are numai la fel cu animalele și care dă senzația de mișcare, situat în inimă, și **sufletul rațional** pe care îl posedă numai omul, situat în creier. Această teorie a supraviețuit pînă în secolul al XVI-lea al erei noastre. La fel de eronată și foarte dăunătoare s-a dovedit teoria celor patru umori formulată de materialștii naivi ai Greciei, enunțată pentru prima dată de Empedocle. Celor patru elemente ale Universului, — focul, aerul, apa și pămîntul — le corespund patru umori (lichide) ale corpului — singele, fierea, mucozitatea (flegma) și fierea neagră, ca și cele patru culori sacre ale alchimiei — roșu, galben, alb și negru. În funcție de predominanța uneia dintre aceste umori, omul era sanguinic, coleric, flegmatic sau melancolic (împărțire parțială, păstrată și astăzi la caracterizarea temperamentului). Orice tratament avea drept scop restabilirea echilibrului acestor umori, prin controlul celor două perechi contrare: cald și rece, umed și uscat, care determinau elementele. „Este lesne de văzut astăzi, că aceste teorii nu aveau de fapt nici o legătură cu realitățile fiziologice și că practica medicală bazată pe ele nu putea avea vreun efect bun decît rareori, dacă nu chiar niciodată. Din nefericire, cu toate studiile ei clinice atente, școala din Cos (hipocratică) n-a fost nici ea în măsură să prescrie tratamente eficiente”. Și asemenea erori, au dominat copios știința vreme de milenii.

Nici medicii islamici Razes și Avicenna, în secolele de glorie ale civilizației arabe din secolele IX—XI, nu au reprezentat un pas important înainte, în interpretarea și tratarea bolilor, în ciuda erudiției și celebrității lor peste veacuri.

Dr. Ene Paulin

epistola către evrei

Cap. X : SFINȚIREA COMPLETĂ

Vers. 7-9 : „Atunci am zis : 'Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!' După ce a zis întâi : 'Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat'. (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice : 'Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu'. El desființează astfel pe cele dintii, ca să pună în loc pe a doua”.

„Iată-Mă... vin”. Domnul Hristos știa foarte bine ce însemna să vii în această lume. Calea pe care El avea s-o parcurgă aici, pe terra... îi era foarte clară. El știa suferințele și agonia pe care avea să le îndure. Dar nu a ezitat. „Iată-Mă, vin”, este răspunsul pe care El îl dă. Un răspuns categoric în fața unei situații care cerea un răspuns prompt și edificator. Și astfel, El a venit aici, în regatul vrăjmașului Său, pentru împlinirea celor scrise „în sulul cărții”. Această „venire”, acceptarea coborîrii în împărăția păcatului, înfățișează dispoziția morală de a asculta de voința lui Dumnezeu. Autorul Epistolei către Evrei folosește aceste cuvinte tocmai pentru a demonstra că sacrificiul Fiului lui Dumnezeu a îndeplinit voința Tatălui, în a realiza o jertfă de ispășire capabilă să ispășească vina păcatului, ispășire pe care jertfele animalelor nu o puteau face.

„El desființează astfel pe cele dintii, ca să pună în loc pe a doua”. Care este oare prima pe care o desființează? Și care este cea de a doua pe care s-o așeze în locul celei dintii? Autorul citează aici din Psalmul 40,6-8, și repetă ceea ce este mai semnificativ pentru problema pe care doarește s-o clarifice. El folosește acest pasaj pentru a dovedi că vechiul sistem s-a încheiat atunci când Hristos a venit aici pe acest pământ ca să facă voia lui Dumnezeu, adică să aducă la desăvârșire jertfa Sa ispășitoare. Trece-rea, desființarea a ceea ce era vechi este arătat de declarația că Dumnezeu nu are plăcere în jertfele aduse după Lege. „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat”, lucruri aduse toate după Lege. Acestea sînt „cele dintii”. Stabilirea noului este indicată de declarația că Isus Hristos a venit să facă voia lui Dum-

nezeu aducîndu-Se ca jertfă. „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu!”. Aceasta este a doua. Faptul că vechiul sistem era perimat, umbra întilnindu-se cu realitatea, acest lucru era foarte greu de înțeles de creștinii evrei. Autorul epistolei se străduiește să le demonstreze că acest lucru a fost profetizat în V. Testament, în scrierile considerate sfinte de către iudei, care trăiau încă sub vechiul sistem.

În tot Vechiul Testament, ceea ce Dumnezeu avea de spus împotriva poporului Său era faptul că ei substituiseră ascultarea cu jertfele. Ei aduceau mii de berbeci și zeci de mii de riuri de ulci, dar nu-și plecau urechea să asculte vocea profeților care-i chema la pocăință. Dumnezeu se străduia să-i învețe faptul că „ascultarea face mai mult decît jertfele”; iar prin jertfe El îi chema să pună capăt răului și să învețe să facă binele (1 Sam. 15, 22; Is. 1,16). Dar zadarnic. Se părea că Israel nu va învăța lecția jertfelor. Ei și-au pervertit simțurile lor spirituale.

Și astfel a venit Isus Hristos. El n-a venit să aducă jertfe, ci să facă voia lui Dumnezeu. „Iată-Mă că vin”, spune El, sau „Iată-Mă că vin să fac voia Ta, Dumnezeu”. El ia, desființează pe prima, sacrificiile și toate ceremoniile levitice, și așează pe a doua, „voința lui Dumnezeu”, sau cum spune psalmistul : „Vreau (Îmi place) să fac voia Ta, Dumnezeu! Și Legea Ta este în adîncul inimii mele”. (Ps. 40,8).

Hristos Isus a venit ca să facă voia lui Dumnezeu, să dea ascultare poruncilor Sale și nu să aducă jertfe, căci El a încheiat acest capitol. Israel păcătuisese de-a lungul tuturor anilor acelora, și după făptuirea păcatelor aduceau jertfe. Mai presus de orice Hristos a venit să pună în locul jertfelor... ascultarea, să învețe poporul că „a asculta este mai bine decît jertfele”, sau în cuvintele Sale adresate femeii păcătoase : „Mergi și nu mai păcătuie!” (Ioan 8,11), „Rupînd-o cu păgînatatea” ca să folosim expresia apostolului Pavel, deci cu păcatul. Atunci, în mod automat aceasta va face să înceteze jertfele și darurile de mincare. A crede și a învăța numai faptul că Isus Hristos a desființat legea ceremonială, aceasta nu înfățișează, așa cum ar trebui, lucrarea Sa. El a venit ca să înfrîngă păcatul, să-l

înlătore și să așeze ascultarea în locul jertfelor în trăirea vieții noastre spirituale.

„Vreau (Îmi place) să fac voia Ta”. Pentru Fiul lui Dumnezeu, ascultarea nu era o problemă grea, neplăcută, o problemă care să apese sufletul Său. Ea nu venea în conflict cu pasiunile și plăcerile Lui ca să ridice obstacolele firești în calea realizării ei. Legea lui Dumnezeu se afla în ființa Sa. Caracterul lui Dumnezeu, principiile guvernării Sale se identificau cu caracterul și principiile Lui. De aceea, în viața Sa El a îndepărtat orice păcat, orice ispită, orice tendință spre păcat și în mod natural și jertfele, prinoasele și arderile de tot, etc., în care Dumnezeu nu găsea nici o plăcere, adică acelea pe care marele Pavel le pune la numărul unu. El le statornicește pe cele de la numărul doi, cînd în mod voluntar și dintr-o ascultare plină de bucurie aduce marele Său sacrificiu pe Crucea Golgotei, care face ca jertfele mai puțin valoroase din trecut să înceteze. Acestea toate se cuprind în mărturisirea Sa plină de umilință și măreție : „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu!”. Versetul 10. „Prin această, voie”, am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna”. Apostolul Pavel spunea în înția sa epistolă către Tesaloniceni : „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră”. (cap. 4,3). Jertfele pe care poporul iudeu le aducea zi de zi și an după an, conform prescripțiilor ceremoniale, niciodată nu puteau desăvîrși închinarea lui. Ceea ce făceau de fapt era numai să pună în evidență zi de zi și an după an, păcatele lui. Cum jertfele nu puteau să anuleze păcatul, să-l nimicească, sau să-l aducă la neființă în viața aceluia pe care le aduceau, ele nu slujeau decît să sublinieze ineficiența lor și faptul că erau un simbol al lucrării desăvîrșite, reale, pe care venise Fiul lui Dumnezeu aici pe pămînt s-o realizeze, ca o voință a Tatălui. El a venit să ne arate calea pe care trebuie să mergem pentru a fi biruitori. Și... El a mers pe ea biruitor și ea să biruiască. Făcînd lucrul acesta El își găsea în împlinirea voinței Tatălui Său plăcerea și scopul vieții Sale aici printre noi. Prin jertfa Fiului Său adusă odată pentru totdeauna, El sfințește pe toți aceia care vin la El. Sfințirea noastră, lucrarea aceasta a vieții, își găsește rezolvarea și posibilitatea împlinirii ei în jertfa lui Isus Hristos. Expresia greacă su-

bliniază ideea că noi am fost sfințiți și acum stăm în această stare de sfințenie. Aici, sfințirea nu este privită în procesul ei continuu, zi de zi care se identifică, sau se formează în experiența întregii noastre vieți (Rom. 6,19), ci este privită în momentul experienței schimbării inițiale de la păcat la sfințenie și apoi ca o continuare în această postură. Apostolul Pavel subliniază acest lucru atunci când adresându-se comunității din Corint spune: „câtre cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus”. Apoi le reamintește de asemenea că „ați fost sfințiți” (1 Cor. 6.11).

Jertfarea trupului lui Isus Hristos. Autorul face aici aplicație la gândul din vers. 5: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup”. Isus Hristos a îmbrăcat natura corpului nostru omenesc, pe care El l-a adus ca jertfă, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică”. (Evr. 2,14; Ioan 3,16). Prin efectul acestei jertfe, păcătoșii pocăiți pot obține sfințirea. Căci Isus Hristos a fost făcut „de Dumnezeu pentru noi „înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1,30). Putem spune deci că contrastul este între jertfele ce se aduceau continuu, zi de zi și an de an, care prin efectul lor nu nimicau păcatul și puterea lui și nici nu desăvârșeau pe cei ce le aduceau, pe de o parte, și între oferirea trupului lui Isus Hristos ca jertfă, „odată pentru totdeauna”, al cărui efect este atît curățirea de păcat, cît și desăvârșirea celor ce apelează prin credință și rămânere în El — la puterea ei, pe de altă parte. Jertfa Lui adusă odată, nu mai este nevoie să fie repetată. Ea realizează pe deplin nevoia de curățire a păcatului din noi (cap. 9,14). Ea, jertfa Domnului Hristos este realitatea umbrei jertfelor ceremoniale. Ap. Pavel se străduia să facă pe iudeii veniți la Hristos, să înțeleagă acest lucru.

Versetele 11-18: „Și, pe cînd orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele. El dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșit pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adevărește și Duhul Sfînt. Căci după ce a zis: „Iată legămîntul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor”, adaugă:

„Și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor nici de fărâdelegile lor. Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat”.

În gîndurile de mai sus arătăm că aducînd trupul Său ca jertfă, Isus Hristos a îndeplinit voia lui Dumnezeu. În versetul 14 se arată că prin jertfa Sa „El a făcut desăvârșit pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți”. Acest lucru se realizează avînd **Legea scrisă în inimă, în același fel în care Hristos avea Legea scrisă în inima Sa.** (Ps. 40,8). În acest fel argumentul apostolului este complet. **Hristos are Legea scrisă în inima Sa, și El a răspuns în mod desăvârșit standardului lui Dumnezeu cu privire la perfecțiune. În Noul Legămînt, Dumnezeu scrie Legea în inima credincioșilor, și astfel Hristos „desăvârșește pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți”. Astfel și ei vor putea să facă față standardului pus înainte.**

Versetul 11. „Orice preot face slujbă”. Autorul, pentru a sublinia acest adevăr revine la această idee. Ea reprezintă o sarcină, o lucrare neterminată. Prin contrast însă, Hristos „S-a așezat” (v. 12) simbolizînd faptul că lucrarea Sa — în măsura în care aceasta viza sacrificiul Său, era completă. Natura continuă a jertfelor preoțești este de asemenea subliniată prin cuvintele „în fiecare zi” de multe ori.

Versetul 12. Isus Hristos a adus o singură jertfă pentru păcat, după care „S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu”. Acest „S-a așezat”, este aceeași expresie folosită în Evrei 1,3 și 8,1. și denotă așezarea formală și oficială a Marelui Preot la dreapta Tatălui, unde va rămîne pînă la încheierea lucrării de mintuire și la care se face referire în 1 Cor. 15,23-26.

Problema care se ridică acum este dacă „așezarea” lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, la dreapta lui Dumnezeu, nu este cumva în contradicție cu învățătura pe care o găsim în alte părți ale Epistolei către Evrei și care înfățișează pe Isus ca slujind în Sanctuarul din ceruri, calitate în care apare mereu în favoarea noastră în curțile din ceruri, și care, după Ștefan (Fapte 7,55) este văzut „stînd” și nu „șezînd”.

Comentarii au sesizat această dificultate și au analizat-o. Delitzsch se referă la ea în cap. 8,1 unde Hristos este prezentat ca fiind activ, un slujitor în Sanctuarul ceresc, și spune:

„Declarațiile nu sînt deloc contradictorii, ci explică faptul că preoția cerească a lui Hristos, constă în prezentarea Sa ca sacrificiu, un sacrificiu al Marelui Preot, și nu implică vreo schimbare a activității slujirii Sale, nici nu așează noi poveri asupra lucrării de ispășire. El este acum și de acum înainte Mare Preot pe tronul Său — de fapt nimeni altul decît Împăratul Cel Veșnic, stînd într-o odihnă veșnică. (Comentariul asupra Epistolei către Evrei, vol. II/162).

El se întrebă iarăși dacă nu cumva autorul declarației nu este

inconsecvent cu declarația lui Pavel din 1 Cor. 15,23-26, care prezintă lucrarea lui Hristos ca nimicînd orice domnie, orice stăpînire și orice putere, și abolind moartea. La aceasta răspunde: „O referire la cap. 11,14 și 9,28, este suficientă pentru a arăta că autorul nostru, nu înțelege altceva. Antiteza de care se ocupă aici este simplă și anume dintre muncă și pasiunea vieții sale pămîntești și binecuvîntarea neschimbată a desăvîrșirii de sus. El participă, cu întreaga Sa ființă la atotputernica stăpînire împreună cu Tatăl Său și așteaptă finala manifestare a puterii Sale”.

Comentariul Lange spune în legătură cu acest gînd: „Așteptarea Preotului regesc, care S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, ca toți vrăjmașii Săi să fie cu totul supuși, nu implică și ideea inactivității Sale personale pînă la momentul revenirii Sale. Dar exprimă, în contrast cu acea activitate a preoților pămîntești care niciodată nu și-au realizat scopul, răspunsul Mijlocitorului, care, în orice relație, a atins ținta perfecțiunii; care, după ce contribuie la actuala realizare a idealului ispășirii, așa cum a fost în mod tipic anunțat în preoția aaronică a marilor preoți, primește acum pentru totdeauna poziția profetizată în preoția regală a lui Melhisedec, o poziție scutită de sacrificii viitoare și saturată de omagii, onoare, capacitatea de a acorda binecuvîntare”. (Evr. p. 172/6).

Atunci cînd despre Isus Hristos se spune că se află în poziția de așteptare pînă cînd vrăjmașii Săi sînt făcuți „așternut al picioarelor Lui”, El nu stă într-o așteptare inactivă ci așa cum spune un comentator: „Hristos în persoană în maiestatea Sa imperială „așteaptă” așa cum așteaptă plugarul roada scumpă a pămîntului (Iacob 5,7), și cum au așteptat patriarhii împlinirea făgăduinței divine (Evr. 11,10). Nici plugarul și nici patriarhii n-au stat cu minile încrucișate așteptînd să se întîmple ceva. Ei au așteptat în același sens în care poporul lui Dumnezeu așteaptă acum venirea Domnului, nu într-o visare inactivă, leneșă, ci angajați plenar în orice lucru ce trebuie făcut. Tot la fel este și așteptarea lui Isus Hristos, care așteaptă ca păcatul să fie înfrînt, părăsit, așteaptă învierea din morți, cînd toți sfinții vor fi sculați din morți, la o viață nepieritoare. Insemnătatea așteptării aici este cea dorință a sufletului după odihna făgăduită, după încheierea domniei păcatului și pentru ca Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu să intre în drepturile ei.

Versetul 14. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșit pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți”. Apostolul subliniază iarăși ideea aceasta. Isus este înfățișat aici ca făcînd ceea ce jertfele și arderile de tot n-au putut face niciodată. Ele n-au putut niciodată

„să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie“ (Evr. 10,1). Deși preoții au adus continuu, an de an jertfele lor, lucrarea le-a fost ineficientă și imperfectă. Isus a făcut acum printr-o unică jertfă ceea ce ei n-au putut face.

„Desăvârșiți pentru totdeauna“, Acest lucru s-a realizat printr-o jertfă unică, al cărei con de lumină ne înfățișează în mod glorios crucea Golgotei, altarul pe care S-a adus această jertfă.

Jertfa lui Isus a putut sfărâma bariera păcatului din ființa păcătosului și să-i curețe conștiința, să-l schimbe înlauntru. Atunci, cînd păcătosul acceptă prin credință binecuvîntările ce decurg din această jertfă, este primit în Cel Preaiubit și socotit ca neprihănit, pentru că Hristos S-a așezat în locul său. (Rom. 5,1/S.G./62). Pentru totdeauna aici, (gr. eis to dnenkes), nu vrea să ne spună că omul odată salvat nu mai poate cădea din har, căci autorul Epistolei către Evrei, a respins o asemenea idee (Rom. 6,4-6). Ci accentuarea se pune pe eficiența și valoarea permanentă a jertfei ispășitoare a lui Isus Hristos.

„Sînt sfințiți“ sau mai corect, „cei ce sînt sfințiți“, sau „toți cei care primesc sfințirea acum și în viitor“. Forma verbului grec folosit aici este diferită de forma tradusă cu „sînt sfințiți“ din v.10. Aici însemnătatea este: „cei ce sînt sfințiți“. În cazul nostru este foarte posibil ca autorul să nu se refere la sfințire ca fiind un proces continuu. Nu este normal ca să folosească aceeași expresie, cu atât de diferite conotații, într-o așa de strînsă legătură contextuală. Expresia: „Cei ce sînt sfințiți“, este folosită aici pentru a descrie probabil influxul continuu de noi convertiți în Biserica Creștină.

Dar cum acest text este folosit de către aceia care resping slujba, lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc, este cred bine, să mai rămînem asupra lui.

Printr-o jertfă unică „a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți“. Ei nu sînt acum în mod complet desăvârșiți, dar se află în procesul sfințirii. Domnul Hristos își desfășoară acum lucrarea sfințirii în inimile oamenilor și această lucrare nu va fi terminată pînă cînd nu va prezenta pe fiecare om desăvârșit în Hristos Isus. Pavel spune despre el ca fiind unul care n-a ajuns încă desăvârșit (Filip. 3, 12). El își exprimă speranța și este încrezător „că Acela care a început... această bună lucrare o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos“. (Filip. 1,6).

Cred că este de prisos a mai arăta faptul că lucrarea lui Hristos în inima omenească nu este terminată. De fapt, în multe inimi lucrarea de-abia a început; iar în multe altele, ea nici nu a început. După cum Tatăl lucrează, tot astfel Fiul și Duhul Sfînt lucrează și această lucrare nu se va încheia

pînă la venirea lui Hristos. Atunci cînd se face afirmația că Isus Hristos printr-o jertfă unică a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți, aceasta poate fi adevărat numai în mod provizoriu și potențial. Mulți dintre sfinții care au trăit atunci nu erau încă desăvârșiți. Pavel a fost unul dintre ei. Mulți care mai tîrziu aveau să fie desăvârșiți, nu acceptaseră încă creștinismul. Milioane care nu erau încă născuți, aveau să primească — la timpul lor — Evanghelia mîntuirii lui Hristos. Iar din lucrarea de desăvîrșire a acestor suflete nu trebuie să excludem pe Hristos. El Și-a adus la îndeplinire lucrarea Sa pe crucea Golgotei. El a murit atunci și acolo și nu va mai muri vreodată. Lucrarea aceea este încheiată și nu va mai fi niciodată repetată. De atunci El se odihnește. Dar lucrarea lui Hristos în inima omenească nu este încheiată. Ea merge înainte, lucrarea aceasta continuă. Dar avem făgăduința că Cel care a început această lucrare o va duce la bun sfîrșit.

Noi credem și deci susținem că Isus Hristos Și-a terminat lucrarea la cruce, atît cît ea putea fi terminată acolo. Ea a fost terminată în același sens în care lucrarea era terminată la altar, atunci cînd era junghiată jertfa pentru păcat și adusă ca jertfă în serviciul sanctuarului. Lucrarea la altar era în adevăr terminată și singele vărsat, dar vina păcătosului, vinovăția nu era ispășită pînă cînd prețul nu ducea singele în sanctuar.

Tot astfel lucrarea a fost terminată la cruce, iar singele, ca mijloc de ispășire era pus la dispoziția lucrării de ispășire. Hristos nu va mai muri a doua oară. Dar noi nu trebuie să gîndim că nu există nici o ispășire eficientă a lucrării lui Hristos, care cu singele Său, face ispășire în Sanctuarul ceresc, acolo unde El apare în fața Tatălui Său pentru noi. Se pare că este primejdios pentru doctrina sănătoasă să considerăm că toată ispășirea s-a efectuat la cruce. Crucea este vitală, crucea este centrală, acolo Isus a cîștigat biruința deplină în lupta cu Satana, cu păcatul. Valoarea ei este inestimabilă. Prețul plătit satisface în totul. Dar ceea ce s-a realizat la cruce ca principiu al biruinței și mijloc de ispășire se aplică acum în Sanctuarul ceresc în dreptul fiecărui păcătos care se întoarce. Isus Hristos rostește încurajator în dreptul meu și al dvs.: „Singele Meu, singele Meu, singele Meu Tată a curs și pentru... fiecare dintre cei ce cred în el și rămîn în Mine. „La cruce, Isus a terminat lucrarea pe care o avea de făcut aici pe pămînt. Apoi El S-a suit la ceruri, spre a continua acolo lucrarea Sa de răscumpărare în Sanctuarul ceresc. Această lucrare se aduce la îndeplinire în prezent și va continua pînă la încheierea istoriei Planului de Mîntuire. Cine limitează lucrarea

lui Isus Hristos numai la cruce, face ineficientă biruința Lui în experiența noastră, limitînd astfel valoarea și puterea ispășirii Lui.

Cînd textul nostru declară că Hristos printr-o jertfă unică a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți, noi acceptăm declarația așa cum este ea făcută. Jertfa unică a lui Isus Hristos are o valoare veșnică și nu mai este nevoie să fie repetată vreodată. Orice desăvîrșire ce trebuie realizată de sfinți, indiferent cînd anume în istoria Planului de Mîntuire, trebuie văzută în lumina lucrării lui Hristos pe crucea Golgotei, căci în nimeni altul nu este mîntuire. Lucrarea crucii, eficiența și urmările celor ce s-au săvîrșit la Golgota se extinde încă asupra celor ce sînt sfințiți. Totalitatea ispășirii se extinde pînă la sfîrșitul timpului de har. Aceasta este lucrarea pe care Hristos o săvîrșește acum înaintea Tatălui, ca Reprezentant și Mijlocitor al nostru.

Legea din inimă, sau Legea de pe tablele de piatră, aceasta este deosebirea importantă dintre legămîntul nou și legămîntul cel vechi. Legea este aceeași în ambele legămînte. Dar în unul este o credință legală scrisă în piatră; în al doilea este o lege a iubirii scrisă în inimă. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că dacă odinioară eram robi ai păcatului acum ascultăm „din inimă de dreptarul invățăturii pe care ați primit-o“, și aceasta este „ascultarea care duce la neprihănire“. (Rom. 6,17.16).

Două sînt făgăduințele Noului Legămînt: prima, Dumnezeu va scrie Legea Sa în inimă: a doua El nu își va mai aduce aminte de păcatele și nelegiuirile noastre. Aceste două făgăduințe sînt strîns legate laolaltă și se condiționează reciproc. Numai dacă Legea se află în inimă așa cum a fost în inima lui Hristos, numai așa Dumnezeu va putea și va aduce la îndeplinire cea de a doua făgăduință.

Este numai drept și necesar să ne cercetăm pe noi înșine și să vedem dacă sîntem sau nu în legămînt cu Dumnezeu. Toți cei ce se află sub noul legămînt vor iubi și se vor bucura în Legea lui Dumnezeu. Aceia care urăsc această Lege, o nesocotesc și-și bat joc de aceia care o iubesc, nu au nici o parte în legămîntul cel nou, și nici nu pot să aibă pretenție la făgăduințele lui Dumnezeu ca Acesta să nu-și mai amintească de păcatele și nelegiuirea lor. Această făgăduință este numai pentru aceia care iubesc pe Dumnezeu și păzesc Poruncile Lui. Cei care resping, care trăiesc în afara prescripțiilor ei, n-au parte cu poporul lui Dumnezeu.

Versetul 18. „Nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat. Găsim aici aceeași idee pe care autorul Epistolei către Evrei o avansează în vers. 2 și anume, că atunci cînd încetează păcatul, încetează și jertfele pentru păcat.

EXEGET

Din viața Bisericii

În zilele de 17, 23, 24 și 25 noiembrie 1982, au avut loc plăcutele și mult binecuvântate conferințe cu pastorii și prezbiterii bisericii noastre, lucrări ce s-au desfășurat la: Tg. Mureș, București, Timișoara și Bacău. Au fost prezenți peste 625 slujbași ai bisericii, care și-au manifestat bucuria participării la această prețioasă și ultimă ocazie de acest fel din anul 1982.

Referatul social, care a fost prezentat și dezbătut cu această ocazie, s-a ocupat de „Drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor, prevăzute în Constituția Republicii Socialiste România.

La dezbateri au luat cuvântul mai mulți participanți. În cele ce urmează redăm câteva fragmente din cuvântul unora dintre aceștia:

Moldovan Vilhelm, pastor la comunitatea Cluj-Napoca: „Apreciez referatul și problema pusă în discuție. Despre drepturi și obligații se poate vorbi numai într-un stat democratic, așa cum este țara noastră. De pildă dreptul la vot — drept și obligație — pare un paradox, dar nu constituie un paradox. Acest drept este inalienabil. În țara noastră el este respectat. Deci avem obligația de a uza de acest drept. Prin participarea noastră la vot, noi respectăm Constituția și conducerea statului nostru.

Un aspect teologic: Se fac auzite voci, nu din biserica noastră, care vehiculează idei dizidente degiuzate, printre care și ideea de a nu participa la vot. Se pune întrebarea: Este biblic acest drept de vot? În poporul Israel din vechime, Moise a făcut prima alegere, așa cum este arătat în cartea Exod. cap. 18,21: „Alege din tot poporul oameni destoinici.” În vremea creștinismului primar, Nicodem și Iosif din Arimatea, deși deveniseră creștini erau membrii Sinedriului. Mai târziu se face referire și la Saul din Damasc. Deci Sfânta Scriptură nu este contra exercitării acestui drept. Așa cum ne învață apostolul Pavel în Romani 13,7: „Dați tuturor ce sînteți datorți să dați... birul, vama, cîntea”.

Enache Lucian, pastor al comunității București-Labirint: „Drepturi și îndatoriri consfințite în Constituția țării noastre de esență profund democratică. Drepturi și îndatoriri, talerele balanței vădit echitabile din orice punct de vedere și deopotrivă valabile pentru orice îns. Drepturi și îndatoriri condiții de o importanță vitală, căci altfel ar fi o anarhie, absurditate sau viața n-ar mai fi viață, ci orice altceva. Îmi exprim profunda recunoștință față de Crea-

torul Universului infinit și Tatăl nostru, care ne poartă de grijă clipă de clipă, ocrotind poporul și țara noastră. Îmi exprim recunoștința față de autoritatea de stat din țara noastră care acordă drepturi largi poporului pe care-l conduce. Sînt printre cei care, fără rezervă, subscriu și își îndeplinesc toate îndatoririle cetățenești și în același timp se bucură de drepturile consfințite în Constituția R.S.R. Închei dorind și implorînd binecuvîntarea cerului asupra celor ce au formulat-o și au întărit-o ca lege pentru o viață demnă.

Ban Ioan, prezbiter la comunitatea Cermel, spunea că Biblia pronunță necesitatea de a cîștiga pîinea „cu sudoare”. „Omul vorbește mai mult de drepturi dar mai puțin de datorii. Trebuie să existe însă un echilibru între acestea două, pentru ca viața să se poată desfășura normal”.

În ce privește relațiile dintre naționalități și confesiuni religioase, vorbitorul spunea: „În comuna în care locuiesc sînt șapte naționalități și șapte religii, dar toți trăim în relații bune. Relațiile dintre noi depind de educația noastră. De la o lume sfișiată de probleme, bîntuită de criză, șomaj, discriminare și tulburări sociale nu ne putem aștepta la prea mult. De aceea să ținem cu tărie la ceea ce avem noi în țara noastră. Să fim mulțumiți și să educăm și pe alții în acest spirit, căci binele colectiv depinde de acțiunea noastră comună”.

Referatul teologic s-a ocupat de „Rolul servei Domnului, Ellen G. White, în stabilirea problemelor de doctrină”. Acest referat a subliniat faptul că, deși punctele fundamentale de credință ale Bisericii A.Z.S. se întemeiază pe autoritatea scrierilor Bibliei, o înțelegere profundă a lor este posibilă atunci cînd studiem cu interes și credință scrierile soriei Ellen G. White. Aceste scrieri confirmă adevărul biblic, îmbogățindu-l. În luările de cuvînt, în cadrul dezbaterilor, vorbitorii au spus:

Bostan Eugen, pastor în districtul Gh. Gh. Dej, jud. Bacău: „Rolul Ellenei G. White n-a fost ca să stabilească o doctrină, ci ea a primit o lumină mai mică, pentru ca să se vadă mai bine lumina Bibliei. Ea a dezvoltat doctrina. Sfînta Scriptură spune că lucrurile duhovnicești trebuie înțelese duhovnicește”. Serva Domnului a studiat mult Sfînta Scriptură și era o ființă consacrată, de care Domnul S-a folosit. Mă opresc asupra unei idei importante

din referat: „Nu cantitatea, ci calitatea are importanță”. Noi am fost confrunțați cu dezbinători care au dat scrierilor soriei Ellen G. White un rol canonic, adică de a lăsa la o parte Biblia și a lua ca bază numai mărturiile”.

Ionescu Mihai, pastor-pensionar, prezbiter în comunitatea Pucioasa: „Ni se aduceau obiecții că ne conduce o femeie. Referatul face lumină. Nu a stabilit dînsa doctrina, ci a avut rolul de a confirma cele scrise în Scriptură și descoperite de pionierii Mișcării Advente. De exemplu, nu sora E. G. White a fost prima care a primit lumină cu privire la Sabatul zilei a șaptea, ci alteineva. Ulterior, sora White a primit lumina necesară, prin care se confirma obligativitatea poruncii a patra”. Vorbitorul mai subliniază că „Biserica Mondială își păstrează unitatea de doctrină, potrivit cu Biblia, datorită acestor scrieri inspirate”.

Csongvai Domokos, pastor-pensionar — Tg. Mureș: „Doctrina bisericii este foarte clară și noi trebuie să ținem pasul cu ea. Dumnezeu ne-a dăruit această lumină pentru „desăvîrșirea sfinților”, așa cum spune Scriptura. Cei care studiază Biblia vor studia și Spiritul Profetic. Mi-aș permite o recomandare ca frații pastori și prezbiteri să prezinte mai multe citate din Spiritul Profetic”.

Szilágy Zoltan, prezbiter în comunitatea Sîntioana: „Mulțumim lui Dumnezeu pentru Spiritul Profetic. Așa cum am observat, frații pastori apreciază aceste scrieri. Sînt unii care se folosesc de numele soriei White și prezintă unele citate ca fiind ale servei Domnului. Să fim atenți cu aceștia, care, pe această cale, ar putea să propage idei străine adevărului”.

Ne exprimăm și de această dată profunda noastră recunoștință față de bunul nostru Tată cereș pentru Spiritul Profetic, comoara valoroasă a bisericii noastre, și pentru Constituția scumpei noastre patrii, care ne asigură deplina libertate de conștiință, libertatea de a ne desfășura viața noastră religioasă potrivit cu convingerile noastre scripturistice.

Aceste adunări s-au desfășurat în același spirit de înțelegere și responsabilitate, care a caracterizat toate întîlnirile noastre din ultimii ani.

Biserica A.Z.S. face încă o dată dovada că interesele generale ale poporului român sînt interesele ei majore. Fîind trup din trupul țării, din aceeași plămădă cu toți fiii ei, se integrează efortului național de progres, bunăstare și prosperitate. Făcînd așa, avem convingerea că împlinim cuvîntul care zice: „În adevăr, nici unul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine”. Rom. 14,7.

pastor
Nicolae Popescu
Secretarul Uniunii de Conferințe

„Și ne iartă nouă greșelile noastre“

A patra cerere a Rugăciunii Domnești ne amintește că noi suntem ființe dependente, în nevoie de a avea hrană zilnică. Dar a cincea cerere arată pocăința și întristarea pentru că suntem vinovați și avem nevoie de iertare zilnică. În prima, noi cerem lui Dumnezeu să ne dea, iar în cealaltă, îi cerem să ne ierte, „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri“. Tatăl nostru cerec nu este numai Marele Dătător al pînii, El este și Marele Iertător al păcatului. Copilul în nevoie strigă: „Dă-mi“ în timp ce copilul vinovat, strigă: „Iartă-mă“. Pîinea reprezintă nevoia vremelnică, dar iertarea reprezintă nevoia noastră spirituală. Și Dumnezeu ni le procură pe amindouă. Pentru motivul acesta, cele două cereri sînt strins legate.

A cere, ne reamintește nu numai de ceea ce am primit deja, ci este și o dovadă a dependenței noastre. Ea ne reamintește de conduita noastră nedemnă față de Cel de Care suntem atît de dependenți. Este de neconceput să căutăm ajutor de la Cineva, pe care noi L-am nedreptățit, fără ca cel puțin, să-I cerem, sub o formă oarecare, iertare, în care să arătăm umilința și rușinea noastră. Problema păcatului și a legăturii noastre cu Dumnezeu, trebuie să fie puse în rînduială înainte ca noi să putem să ne folosim de puterea pe care ne-o dă pîinea pe care o mîncăm zilnic. Menținerea vieții spirituale fără iertare, este cu neputință, tot așa și menținerea vieții zilnice fără pîine. Cei care sînt siguri că pîinea zilnică va veni și fără să o cerem, sînt în primejdie de a crede că dragostea iertătoare a lui Dumnezeu se va manifesta și fără să fie cerută. În scopul de a putea lucra zilnic, avem nevoie de pîinea zilnică; tot astfel avem zilnic nevoie de iertare. După cum pîinea satisface în mod complet foamea trupului și ne dă putere pentru a aduce la îndeplinire răspunderile vieții, tot a a și iertarea, nu numai că șterge actul de vinovăție al trecutului, dar ne dă speranță și curaj pentru a face față viitorului. Dintre

toate darurile iertarea este cel mai mare dar al lui Dumnezeu pentru că este cel mai puțin meritat de noi, și este cel mai greu de dat din partea noastră.

Legătura omului cu Dumnezeu

Legătura omului cu Dumnezeu, este aceea a unui datornic, a unui vinovat, a unui păcătos. Adevăratul punct de vedere în ceea ce privește păcatul este că el e o ofensă la

adresa lui Dumnezeu, un act de rebeliune împotriva guvernării Sale. Deoarece El este și Tatăl nostru și Împăratul nostru, păcatul arată nerecunoștință sub forma ei cea mai rea. Diferiții termeni folosiți în Scriptură pentru a descrie deplina însemnătate a nelegiurii, ne arată diferitele aspecte ale problemei, a legăturii noastre cu Creatorul și Conducătorul Universului. A păcătui sau a călca Legea arată un act de îndepărtare de la poruncile lui Dumnezeu. Este un act de trădare și de răzvrătire, făcut cu voință, în mod premeditat și cu plăcere.

Cuvîntul „greșelile“, așa cum este folosit în rugăciunea model, se aplică în mod deosebit la „gre-

șelile de omitere“, adică la răspunderi neglijate. O răspundere neglijată este o obligație pe care noi nu am achitat-o. Într-un sens special, ea descrie poziția păcătoșului înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem mai mult decît niște păcătoși nenorociți condamnați la moarte pentru cele ce am săvîrșit. Noi suntem în datorie, și de aceea avem obligația de a o plăti, sau de a o anula. Noi suntem mai mult decît vinovați înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem slujitorii Săi, fiii Săi, care L-am mîhnit și L-am păgubit, atît pe El cît și pe noi înșine. Datoriile noastre cuprind acel mare catalog de păcate de omitere pe care suntem înclinați să le uităm, atunci cînd cerem iertare. Datoriile neglijate nu sînt tot așa de vădite ca și faptele păcatului, și de aceea sînt în primejdie de a fi trecute cu vederea.

Toate acestea sînt cuprinse în lipsa de iubire. Ni se spune că iubirea este cea mai mare dintre toate datoriile, pe care le avem față de Dumnezeu, și față de semenii noștri. Pavel spune: „Să nu datorați nimănui nimic, decît să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește, a împlinit Legea“. „Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea este deci împlinirea Legii“. Rom. 13.8.10. În Apoc. 2,4-5, lipsa de dragoste este socotită ca un păcat de care trebuie să ne pocăim. Datoria pe care noi o avem față de Hristos, pentru „darul neșpus de mare“ al dragostei Lui față de noi, este dincolo de puterea noastră de a o plăti, iar nerecunoștința și nepăsarea noastră constituie cel mai mare păcat de omitere. Atît Veșnicului Tată, cît și Adoratului Fiu al lui Dumnezeu, noi datorăm dragostea noastră veșnică și credințioșia noastră nesfîrșită, și dacă nu reușim să ne achităm, avem nevoie să cerem iertare.

Datoria include de asemenea obligația noastră de a sluji altora. Pavel declara că el era dator față de toți oamenii, nu pentru că i-ar fi păgubit cu vreo faptă rea, ci pentru că îi păgubise prin neglijare.

El era sub obligația de a le predica Evanghelia, și această datorie nu putea să fie anulată, până ce el nu-și achita întreaga datorie. Toți creștinii sint datori față de lumea întreagă, până ce marea însărcinare a Evangheliei va fi adusă la îndeplinire, și „oricărei făpturi“ i se oferă ocazia de a se mintui. Pentru achitarea de această obligație ar trebui depuse toate eforturile cu putință. Lipsa credințioșiei este socotită de asemenea ca o datorie față de Dumnezeu. Ceea ce oamenii nu au reușit să facă, pare că mihnește pe Isus mai mult chiar decit ce au făcut. El a făcut ca Evanghelia Lui să fie mai pozitivă, decit negativă. Oamenii care nu s-au folosit de ocaziile pe care le-au avut ca să facă binele, au fost condamnați ca și cind au săvîrșit ceea ce este rău. Adevărul acesta este ilustrat printr-un număr de parabole ale Mîntuitorului, incluzînd pe acelea cu talanții și a smochinului neroditor. În Matei cap. 25,31-46 ni se spune

că Mîntuitorul la a doua Lui venire va osîndi pe cei răi mai curînd pentru faptul că nu au făcut binele, decit că au făcut răul.

Mulți creștini cu numele nutresc simțămîntul de mulțumire de sine, cum că ei au fost păziți de multe păcate grave, și că din aceste păcate, ei au puțin de mărturisit, sau chiar nu au nimic de mărturisit. Dar această mulțumire de sine ar dispărea foarte curînd, dacă ar putea să înțeleagă că iertarea este necesară și pentru uitarea lor de a face binele. Cind noi avem în vedere ocaziile noastre neglijate de a face binele, vom constata că datoriile noastre neplătite sint nenumărate. În această privință,

și cel mai mare sfînt are nevoie de iertare zilnică. Noi trebuie să fim binevoitori de a ierta pe vecinii noștri nu numai pentru relele și pagubele comise împotriva noastră, ci și pentru faptul că ei nu au făcut ceea ce noi aveam dreptul să așteptăm să ne facă binele, din partea lor ca vecini. Adesea acestea sint mai greu de iertat decit jignirile primite.

Nici o greșeală nu mihnește pe părinți atît de greu decit nerecunoștința, care se manifestă mai mult în neglijență, decit în fapte rele. Acest păcat al neglijenței, este călcarea poruncii a cincea, și adesea este săvîrșit împotriva părinților la vîrsta lor înaintată, atunci cind ei au mai multă nevoie de dragostea și de protecția copiilor lor. Cit de adesea fiii lui Dumnezeu, mihnesc pe Tatăl lor ceresc, printr-o nerecunoștință jocosă pentru tot ceea ce El a făcut pentru ei. Dragostea este motivul suprem al slujirii, și nimeni nu poate să iubească și să slujească cu adevărat pe cineva, căruia îi este dator, dar fără nădejdea de a-i putea plăti. De aceea, toate datoriile trebuie să fie plătite, sau anulate, mai înainte ca noi să putem să ne descărcăm de obligațiile dragostei noastre față de Dumnezeu, sau față de oameni.

În timpurile vechi, un datornic era dat pe mina chinuitorului. El devenea un adevărat rob, pînă ce datoria era plătită. Proprietatea lui, cit și soția și copiii erau cîteodată vinduți pentru achitarea datoriei. Tot astfel, păcatele noastre ne-au pus cu totul la dispoziția lui Dumnezeu. Dar cum tratează Dumnezeu pe datornicii Săi? Ce plată cere El? Ce pedeapsă satisface pretenția Lui față de călcătorii Legii Sale? Singura Lui dorință este recunoașterea datoriei și o mărturisire din inimă a vinovăției. Noi nu putem fugi de datorie, și nu putem scăpa de creditor. Nu există loc, unde lucrătorii fărădelegii să se poată ascunde. Datoriile noastre nu sint imagine. Ele sint reale. Ele sint raportate în cărțile din ceruri. Uitarea nu le poate șterge, și nu poate schimba atitudinea lui Dumnezeu față de ele, sau față de păcătos. Dacă aceste păcate nu sint anulate prin iertarea divină, pedeapsa Legii va veni asupra călcătorului. Executarea sentinței poate să fie aminată, dar Dumnezeu nu uită niciodată. Dreptatea cere pedeapsa pentru fiecare păcat neiertat. Noi nu putem merge înapoi, în trecut, ca să desființăm ceea ce am săvîrșit. Totodată, prin faptele bune nu putem ispăși greșelile trecutului.

O creațiune nouă

Iertarea este singura cale de ieșire, și ea se obține numai prin a o cere. Problema vinovăției nu se rezolvă prin negocieri, printr-un consiliu de iertare, sau printr-o semnătură pe o cerere. Păcatul este îndepărtat numai printr-o cerere personală, adresată Marelui

Executiv al Împărăției Cerurilor. În timp ce condamnarea este un act judiciar, iertarea este un act executiv. Cererea noastră este făcută către Acela care este și Judecător și Împărat. El condamnă ca să poată ierta. Noi nu ne putem ierta pe noi înșine, după cum nu putem anula nici datoriile pe care le avem față de semenii noștri. Iertarea poate fi acordată numai de persoana vătămată. Iertarea implică mai mult decit anularea păcatului; ea înseamnă deplina restaurare față de favoarea divină.

Cererea pe care o studiem, include mai mult decit iertarea pentru păcatele trecutului; ea este strigătul pentru o inimă nouă, o creațiune nouă, care înlătură inclinația spre păcat și ne face părtași de fire dumnezeiască. Ea nedă dorința de a săvîrși binele și de a ne feri a mai săvîrși răul. Iertarea lui Dumnezeu nu este numai un act juridic, prin care ne liberăm de condamnare. Ea nu este numai iertarea de păcat, ci implică și o schimbare a vieții. Ea este revărsarea dragostei răscumpărătoare a lui Dumnezeu care transformă caracterul și ne face ființe noi în Hristos Isus. David avea o dreaptă concepție despre iertare cind striga: „Zidește în mine o inimă curată Dumnezeuule și pune în mine un duh nou și statornic“. Ps. 51, 10. Acest „duh nou și statornic“ în inimă este esențial pentru o iertare adevărată, și aceasta este cu putință numai printr-o nouă naștere și o nouă creațiune.

Nevoia de iertare zilnică este tot așa de generală și constantă ca și nevoia de pîinea zilnică. Sint mulți care primesc de la Dumnezeu pîinea lor zilnică, dar nu caută și iertarea pentru păcatele lor zilnice. Neglijarea sau refuzul de a cere iertarea zilnică atrage asupra noastră condamnarea din 1 Ioan 1,8-10: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos, și Cuvîntul Lui nu este în noi“. În acest veac de nelegiuire, păcatul a încetat de a mai apare „afară din cale de păcătos“ și că el este un lucru teribil, cum de fapt și este. Singura cale prin care noi putem sesiza grozăvia lui, este să acceptăm aprecierea lui Dumnezeu cu privire la păcat; și lucrul acesta ne este descoperit prin crucea de pe Golgota.

Măsura iertării

Dumnezeu nu face făgăduințe necondiționate. În cererea pentru iertare noi arătăm condiția prin care să primim răspunsul. Noi cerem ca Dumnezeu să ne ierte pe noi, tot așa după cum și noi iertăm pe cei ce ne-au greșit. Noi cerem să se arate milă, numai celor ce arată milă. Oferirea acestei cereri arată că noi primim condiția stabilită de

Hristos. Greșiții noștri trebuie iertați mai întâi, deoarece în baza că noi am iertat, cerem și noi iertare. Unii traducători au redat astfel textul: „Iartă-ne datorită noastre, după cum și noi am iertat pe datornicii noștri”. Adică, iartă lipsurile noastre, după cum și noi am iertat pe cei care nu și-au împlinit datoria lor față de noi. În jăgătură cu iertarea, Domnul ne tratează după felul cum am tratat și noi pe alții. Iar noi cerem ca și El să procedeze tot așa. Aceasta este regula de aur a iertării. Tot ceea ce am dori ca Dumnezeu să facă pentru noi, să fim și noi voioși să facem pentru semenii noștri. Apostolul Pavel stabilește aceeași regulă, când zice: „Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”. Efes, 4,32.

Iudeii aveau o maximă, că nimeni nu ar trebui să se ducă la culcare pentru noaptea, fără a fi iertat pe toți aceia care i-au păgubit. Hristos a făcut din aceasta o condiție a iertării divine. Un spirit neiertător este de fapt un păcat de neiertat. Cel care nu iartă, va rămâne neiertat. Este o adevărată insultă la adresa lui Dumnezeu, ca să-I cerem, ceea ce noi refuzăm să dăm semenilor noștri. De aceea, cererea de iertare către Dumnezeu, include împăcarea cu aceia care ne-au nedreptățit. Nu avem dreptul să înălțăm această rugăciune, dacă nu simțim binevoitori să iertăm pe cei mai aprigi dușmani ai noștri. Numai cei care sînt dispuși să arate milă față de cei ce i-au greșit, se pot aștepta la milă din partea lui Dumnezeu; față de care simțim și noi greșiți.

Principiul acesta are atita însemnătate încît, îndată ce această rugăciune a fost terminată, Isus a revenit asupra lui ca să-i accentueze însemnătatea cu o nouă precizare: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. Mat. 6,14.15. Aceasta este singura parte din întreaga rugăciune, pe care Mintuitorul a explicat-o și a completat-o; și prin chiar faptul că El și-a luat obligația de a o explica, ne arată primejdia noastră de a nu înțelege bine condițiile arătate.

„Iartă-ne”, trebuie să includă nu numai pe vecinul meu, ci și persoana care m-a jignit, persoana pe care eu o urăsc ca pe un vrăjmaș, persoana pe care eu nu am vrut să o iert. Dar dacă eu refuz a-l ierta, aceasta este dovada că eu nu doresc să fiu iertat. Și de aceea, eu cer de la Dumnezeu ceva ce eu în realitate nu doresc. Este o cerere zadarnică, care va rămâne fără răspuns, pînă ce voi fi dispus să îndeplinesc condițiile. Într-un sens, fraza calificativă: „după cum și noi iertăm greșiților noș-

tri”, este o încurajare pentru noi de a cere lui Dumnezeu iertarea. Dacă noi, fiind omenești cu greșelile și cu slăbiciunile noastre, sîntem dispuși să iertăm pe cei care ne-au nedreptățit, atunci cu siguranță că Tatăl nostru ceresc, care abundă în milă, cu bucurie va ierta jignirile noastre cele mari împotriva Lui. Domnul ne cere ca noi să iertăm de șaptezeci de ori cîte șapte — aceasta înseamnă fără limită — și noi putem aștepta ca El să facă mai mult pentru noi, decît ceea ce ne cere El ca să facem noi pentru alții. De altfel, nu există limită pentru harul Său iertător. Suprema cerere și condiție a iertării, este ca noi să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El. Nu aceeași treaptă de dragoste, căci aceasta ar fi cu neputință, ci același fel de dragoste. Noi trebuie să posedăm același spirit de milă și de iertare. Trebuie să posedăm „puținul” înainte de a putea cere cu încredere „multul” din partea lui Dumnezeu.

Ca să illustreze acest principiu, Isus ne dă în continuare parabola raportată în Mat. 18,23-35. Aceasta problemă este atît de însemnată, încît Isus nu a inclus-o numai în rugăciunea model, revenind apoi asupra ei la încheierea ei, ci a devotat și o importanță parabolă pentru ca să imprime învățăturile ei. Și aceasta din cauză că, condiția de a ierta este foarte greu de împlinit. Nici o cerere din partea noastră nu este mai obișnuită ca cererea iertării și nici o condiție nu este mai ușor uitată ca aceea că Dumnezeu iartă numai pe cei care iartă altora. Numai persoanele cu cele mai nobile caractere posedă spiritul iertării, și curajul moral de a recurge la împăcare, chiar în ciuda mindriei lor.

Parabola ne arată că omul care cere iertare lui Dumnezeu pentru multele și gravele sale greșeli și nu este dispus să ierte pe un altul pentru o ofensă foarte mică, este considerat ca unul din cei mai mici și mai neînsemnați oameni. Zece mii de talanți de argint era o sumă enormă, chiar imposibilă, în timp ce o sută de dinari, era o sumă infimă. Aceasta ne ilustrează deosebirea între seriozitatea datoriilor noastre față de Dumnezeu, și ale altora, față de noi. Deoarece datoriile noastre neplătite față de Dumnezeu, sînt incomparabil mai mari decît ale altora față de noi, iertarea noastră este, prin urmare, nu în aceeași proporție, ei în același spirit. Noi trebuie să fim insuflețiți de același spirit de milă. Cu alte cuvinte, cererea noastră pretinde ca noi să fim asemenea lui Dumnezeu în atitudinea noastră față de alții, și astfel să fim în armonie cu Cel Vesnic. Isus a încheiat parabola cu declarația: „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său”.

Această condiție este adăugată la cererea pentru iertare, ca să dovedească sinceritatea noastră și pentru a arăta că noi dorim cu adevărat ceea ce cerem. Simțăminte de amărăciune, sau resentimentele față de alții ne descalifică de a putea cere iertare de la Dumnezeu. Cînd noi considerăm că faptele lor rele sînt prea mari ca să fie iertate, este dovada concretă că noi nu am sesizat gravitatea propriilor noastre fapte rele față de Dumnezeu. Iertarea divină produce o iubire și o recunoștință în inimă, în care nu mai poate exista asprime și răceală. O viziune asupra propriei noastre neputințe spirituale ne va face să fim miloși în toate problemele noastre. Adesea, noi uităm prețul extraordinar pe care l-a plătit divinitatea pentru iertarea noastră. Ea a costat pe Dumnezeu mai mult decît orice altceva din ce am putea cere noi — moartea Singurului Său Fiu.

Atitudinea adevărată, dar neexprimată a multora, a fost astfel redată de cineva, și a fost numită: „Rugăciunea omului neiertător”: „O, Dumnezeule, eu am păcătuit împotriva Ta de multe ori din tinerețea mea și pînă acum. Adesea am uitat bunățile Tale. Nu Ți-am mulțumit cum trebuia pentru îndurările Tale. Am neglijat să Te slujesc. Am călcat Legea Ta. Am făcut multe, foarte multe lucruri rele împotriva Ta. Toate acestea le știu; și afară de acestea, fără indoială, am comis multe păcate ascunse, pe care, în orbirea mea, nu am reușit să le mai țin minte. Aceasta este vina mea, o, Doamne, în fața ochilor Țăi. Te rog, procedează cu mine, cum procedez și eu cu aproapele meu. El nu m-a jignit nici a zecea parte, nici eu a suta parte, cum Te-am jignit eu pe Tine. Dar eu socotesc că totuși el m-a jignit foarte grav, și de aceea nu-l pot ierta. El mi-a fost foarte nerecunoscător, deși el nu a fost nici a zecea parte nici a suta parte de cum am fost eu nerecunoscător față de Tine. Și eu toate acestea, eu nu pot să trec cu vederea o nerecunoștință atît de josnică și nerușinată. O Doamne, Te rog procedează cu mine, așa cum procedez eu cu el. Eu îmi amintesc și adun cu grijă toate nimicurile care arată cît de nedrept a fost el față de mine. Fă și Tu cu mine, Te rog, așa cum fac și eu cu el. Eu sînt hotărît ca să folosesc prima ocazie să-i fac și eu la fel cum mi-a făcut și el. Procedează, Te rog cu mine, așa cum procedez și eu cu el”.

Spiritul iertării este un spirit nobil și ceresc. Este foarte greu să înalți cererea de iertare, dar să nu uităm că un spirit nobil și ceresc, nu va ezita să o înalțe la tronul Milostivului și Iertătorului nostru Dumnezeu.

adaptare
H. Artenian
pastor-pensionar

Prezentul articol a fost scris de fratele Siegfried Horn, decan și profesor emerit de Arheologie și Istoria Obiectelor Antice la Seminarul Teologic din cadrul Universității A.Z.S. Andrews din S.U.A. și a apărut în revista pastorală „Ministry” din martie 1982. Este redată experiența unui bărbat credincios, muncitor, perseverent, cutezător chiar, care, sub călăuzirea lui Dumnezeu a lucrat la descoperirea, copierea și tipărirea unor manuscrise vechi ale Bibliei și care, au oferit siguranța adevărurilor originale ale Cuvintului lui Dumnezeu.

„Înainte de a începe o muncă sacră de o viață; este efortul pentru un manuscris original al Noului Testament”. Acestea au fost cuvintele scrise de Konstantin von Tischendorf către logodnica sa în anul 1842. În etate numai de 27 ani, era profesor-asistent la Universitatea din Leipzig-Germania. Când a murit, aproximativ după 33 de ani, necrologul său raporta că nici un alt om n-a făcut pentru Noul Testament de cînd cărțile lui au fost scrise de apostoli, cît a făcut acest bărbat, Tischendorf. Citind această afirmație, ne putem întreba: „Cum și pe ce cale a putut Tischendorf să aducă o asemenea contribuție în legătură cu Noul Testament?”

În timpul anilor cînd tînărul Tischendorf era student la teologie, autoritatea cît și autenticitatea Noului Testament erau subminate în Germania, ca niciodată mai înainte. Teologi iluștri erau convinși că servesc o cauză dreaptă supunînd chiar izvoarele credinței creștine celor mai viguroase cercetări critice. Se stabilise de unii că apostolul Pavel trebuie considerat autorul a doar patru din cărțile care îi purtau numele, în timp ce alții credeau a fi produsul unor autori anonimi din secolele anterioare. De asemenea, multe din relatările cu privire la viața și activitatea Domnului Isus, raportate în Evangheliile erau respinse ca fiind simple legende. În special Evanghelia după Ioan era declarată a fi o născocire aparținînd unei perioade în care faptele adevărate despre Isus erau de mult timp uitate.

Tînărul teolog Tischendorf, un bărbat cu profunde convingeri religioase era mîhnit de această situație și a apreciat că apărarea Noului Testament cerea, în primul rînd, o temelie solidă, și anume, un text grec care să fie acceptat chiar și de savanții înclinați spre critică și care să fie aproape identic cu textul original. Dar așa ceva nu exista la începutul secolului nouăsprezece. Deși mai mult de patru mii de manuscrise ale Noului Testament, în limba greacă erau cunoscute ca existînd în minăstiri și biblioteci, ele nu erau decît niște copii în cea mai mare parte, datînd din timpul Evului Mediu și conțineau mii de variante. Din acest

motiv mulți savanți au ajuns la concluzia că nu există posibilitatea de a se afla ce au scris autorii Bibliei. Pe de altă parte, cercetătorii conservatori și credincioși susținători ai Bibliei afirmă că Dumnezeu a ținut mîna Sa ocrotitoare asupra Cuvintului Său și l-a apărat de falsificare, dar le lipsea dovada concretă că Biblia fusese transmisă cu exactitate și credincioșie, de-a lungul secolelor, fără să conțină falsuri.

Cel mai vechi Nou Testament grec utilizabil în timpul acela era Codex Alexandrinus (simbolizat prin litera A) care se găsea la Muzeul Britanic. Mai mulți editori pentru textul grec al Noului Testament l-au consultat, și deși el exista în Anglia încă din anul 1627 a fost publicat în întregime abia în secolul al optzecelea. Dar și a-

MUNCĂ PERSEVERENȚĂ DĂRUIRE ȘI REUȘITĂ

cest manuscris data din secolul cinci d. Hr. Prin urmare era un martor tîrziu al textului original al Bibliei, deoarece unii considerau cărțile Noului Testament scrise chiar în timpul secolului cinci.

În afară de acesta, Codex Vaticanus (B) un alt manuscris al Bibliei, din secolul al patrulea, se găsea în Biblioteca Vaticanului încă din anul 1481, cînd a apărut pentru prima dată în catalogul bibliotecii. Dar acest manuscris n-a fost niciodată la dispoziția savanților și practic el era inaccesibil la jumătatea secolului nouăsprezece. Biblioteca Națională din Paris, deținea și ea un manuscris fragmentat al Bibliei din secolul cinci, Codex Efraemi (C). Acesta era însă în aparență fără valoare pentru că era „polimpsest”, ceea ce înseamnă că materialul filelor lui fusese folosit de două ori: prima oară pentru o compoziție literară iar a doua oară după ce au fost spălate, ca să mai poată fi folosite pentru o altă imprimare. Se pare că originalul lui Codex Efraemi a fost un text al Bibliei, în limba greacă, care mai tîrziu a fost șters și înlocuit cu predici ale sfințului Efraem din Siria.

Deoarece cele două imprimări erau pătrunse una de alta, directorul Bibliotecii Naționale din Paris susținea că nici un muritor nu va fi în stare să descifreze acest Codex.

A devenit clar că Tischendorf, care avea în fața lui o sarcină uriașă, în dorința de a reconstitui textul original grec al Noului Testament, nu avea la dispoziția sa decît copii tîrzii ale Bibliei și că aceste mii de manuscrise cunoscute ale Bibliei, erau singurele care puteau să fie consultate și confruntate. Toate acestea, cu excepția lui Codex Vaticanus, care rămînea mai departe inaccesibil, fuseseră produse după ce biserica creștină devenise o religie de stat iar textul Bibliei, se credea că ar fi jînut căpăta o formă falsă. Trudînd zi și noapte, avînd toate manuscrisele publicate la dispoziție în vremea aceea, Tischendorf publică, în anul 1840 prima ediție a lui „NOVUM TESTAMENTUM GRECE”, care era superior oricărui Nou Testament tipărit, astfel încît episcopul luteran Draseke l-a numit „temelia, literară a lui Tischendorf”. În timpul vieții sale au fost publicate alte șapte ediții ale Noului Testament grec care pentru multe decade au rămas lucrarea de bază a tuturor savanților privind Noul Testament.

Totuși, Tischendorf simțea nevoia de a căuta și descoperi manuscrise noi și timpurii ale Bibliei, în afară de cele pe care le cunoștea și să publice ceva ce nu fusese pînă atunci la îndemîna savanților lumii. Și, pentru că îi era imposibil să aibă acces la Codex Vaticanus, lucrare făcută cu o sută de ani mai aproape de timpul apostolilor decît cel mai vechi manuscris la dispoziția lui, a plecat la Paris să examineze Codexul Efraemi și să se convingă personal dacă i-ar fi posibil să descifreze vechiul text grec, care fusese șters în parte, în ciuda faptului că fiecare dintre învățații care l-au avut în mîna au declarat că este indescifrabil. S-a dus deci la Paris către sfîrșitul anului 1840 și a primit aprobarea să cerceteze manuscrisul. Din fericire Tischendorf avea un ochi de vultur și o răbdare incredibilă, avantaje care l-au ajutat în activitatea sa de a citi și descifra manuscrisele antice. Astfel, pentru o perioadă de mai bine de doi ani, Tischendorf a stat la o masă micuță, în fața unui geam sub care se găseau literele neclare și șterse ale manuscrisului dar numai în timpul orelor în care bibliotecă era deschisă. Literă după literă și cuvînt după cuvînt erau examinate cu grijă testînd toate posibilitățile pînă cînd erau convinși că a înțeles ceea ce spunea originalul grec. Cînd a părăsit Parisul în anul 1843, purta cu sine o copie a acestui valoros manuscris al secolului cinci.

Dorește să adaug aici o scurtă experiență personală. În vara anului 1958, am avut ocazia să studiez o jumătate de zi manuscrisul Codexului Efraemi aflat în Biblioteca

Națională din Paris. Fiind doritor de a obține o impresie personală asupra calității lucrării lui Tischendorf, am făcut mai multe încercări în examinarea acestui Codex. În cele din urmă am primit permisiunea din partea directorului de a-l mai răsfoi timp de o zi. Secretarul bibliotecii mi-a adus personal manuscrisul și a stat cu mine la aceeași masă în fața geamului unde stătuse odinioară și Tischendorf, despre care se spune că a lucrat aici mai bine de doi ani. Am fost profund emoționat să pot atinge filele din pergament ale acestei Biblii antice și să compar lucrarea unui om mare, cu actualul manuscris. Astfel, admirația mea pentru lucrarea lui Tischendorf a crescut nespus de mult în timpul acestor ore.

Doar la câteva luni după părăsirea Parisului, Tischendorf a publicat Noul Testament, ediția Codex Ebraic și cu această realizare nemaiuzită i s-a răspândit faima devenind o autoritate în materie de studiu pentru textele biblice. Ca urmare bibliotecile și-au deschis repede ușile în fața lui Tischendorf care, era gata să folosească toate posibilitățile. În următoarele luni a și vizitat bibliotecile din Elveția, Veneția, Milano, Torino, Madena, Florența și Neapole.

După toate acestea, s-a dus la Roma înarmat cu scriori de recomandare din partea prințului Ioan de Saxonia și a Cardinalului din Paris, pe care le-a prezentat la Vatican. A fost primit de Papa Grigore al XVI-lea care auzise deja de acest tânăr savant și i s-a dat cu reținere totuși permisiunea de a face câteva notări asupra manuscrisului Codex Vaticanus. Dar, după numai șase ore de lucru cu acest deosebit manuscris, permisiunea i-a fost retrasă. Nu se știe pentru care motive Vaticanul a fost atât de categoric a nu îngădui lui Tischendorf să publice acest text al Biblii atât de mult așteptat de creștinii din toate părțile lumii. Unii spuneau că biblioteca Cardinalului ar fi lezată, întrucât acest text vechi al Biblii ar putea contrazice traducerea oficială a Bisericii Romano-Catolice, Vulgata, creându-se astfel probleme doctrinare. Ori, care ar fi fost motivele, Tischendorf a fost forțat să mai aștepte cu răbdare alți douăzeci de ani înainte să i se permită a studia și eventual să publice Codex Vaticanus.

În primăvara anului 1844 Tischendorf a făcut prima din cele trei călătorii ale sale în orientul apropiat în căutarea manuscriselor antice, vizitând mănăstirea Sf. Ecaterina de la Muntele Sinai. Douăsprezece zile a durat această expediție pe cămile venind din Egipt. De ce oare l-a atras așa de mult această mănăstire izolată din pustiu Sinai? Era singura mănăstire foarte veche, care, de la întemeierea ei de către împăratul

Justinian în anul 530 d.Hr. nu suferise distrugerile și nici incendiile sau actele de violență ale războiului. Astfel, Tischendorf a apreciat că aici, copile vechi ale Biblii avuseseră o mai mare șansă de a supraviețui ca în oricare altă parte. Cu toate atențele sale cercetări de câteva săptămâni, făcute în bibliotecă minăstirii, rezultatele au fost descurajatoare. După examinarea cu deamănuntul a sute de manuscrise de valoare, care se găseau în posesia bibliotecii, Tischendorf n-a găsit nici măcar o singură copie a unei Biblii vechi. Dar către sfârșitul șederii sale în mănăstire, descoperi 129 de pergamente dintr-un manuscris al Biblii aruncate într-un coș mare de hirtă, material scris și neutilizabil pentru a fi folosit în loc de combustibil. Aceste pergamente au fost apreciate de Tischendorf ca aparținând secolului patru d.Hr. și conțineau diferite părți ale cărților Vechiului Testament. Călugării i-au dat în dar 43 foi de pergament însă, după ce au auzit că sînt de o extremă valoare, au reținut celelalte 86 pergamente.

Plecînd din acest loc, Tischendorf și-a depozitat cele 43 pergamente în biblioteca Universității din Leipzig, unde le-a publicat în anul 1846, fără să dezvăluie și locul lor de origine pentru a împiedica pe oricine ar fi dorit să cumpere restul de 86 pergamente rămase la mănăstire.

Interesat profund în aceste probleme, în luna februarie 1853 Tischendorf s-a întors din nou la mănăstirea Sf. Ecaterina cu scopul de a achiziționa și restul de 86 pergamente. Dar nu a mai găsit nimic din ceea ce le ase călugărilor la plecarea lui, cu nouă ani mai înainte. A treia și ultima sa călătorie făcută în orientul apropiat a fost la 31 ianuarie 1859. De data aceasta a fost bine primit de călugării de la mănăstirea Sf. Ecaterina din Sinai, ca trimis special al Țarului Alexandru II al Rusiei, care era considerat de călugări a fi patronul și binefăcătorul lor special. Dar s-a repetat experiența din cea de a doua sa vizită. Toate cercetările sale n-au adus nici un rezultat.

Totuși în prețuia plecării sale la 4 februarie 1859, Tischendorf a făcut cea mai mare descoperire din viața sa. Ca rezultat al unei discuții cu economul mănăstirii, a descoperit că acesta, un tinerel de origine greacă, avea în chilia sa o Biblie scrisă de mînă. Curios s-o vadă, i s-a adus un teanc de 346 foi de pergament înfășurate într-o pînză roșie. Uluit și plin de bucurie și uimire a constatat că acel vraf de pergamente conținea nu numai cele 86 foi de mult căutate, pe care le scăpase de la o distrugere sigură cu 15 ani în urmă, dar și Noul Testament, complet, părți din câteva cărți ale Vechiului Testament, o copie a Epistolei necanonice a lui Barnaba, precum și cartea Păstorul lui Hermes,

acestea două din urmă fiind lucrări ale creștinismului primar. De fapt, descoperirea Epistolei către Barnaba era de o mare importanță pentru istoricii Bisericii deoarece fusese cunoscută pînă atunci numai după o foarte neclară copie.

Tischendorf a dat acestui celebru manuscris al Biblii numele de Codex Sinaiticus astfel cunoscut de atunci, folosind ca simbol prima literă a alfabetului ebraic. El a procedat astfel, deoarece toate literele de la început ale alfabetului roman fuseseră deja folosite ca simboluri cu care să se identifice alte manuscrise ale Biblii, și pentru că el considera Codexul Sinaiticus mult prea important ca să poarte însemnul unei litere mai depărtată din alfabetul roman.

După aproape zece luni de zile, la data de 28 septembrie 1859 a avut loc la reședința Arhiepiscopiei din Cairo, prezentarea manuscrisului într-o ceremonie solemnă, iar după două luni, la 19 noiembrie, Tischendorf a pus această prețioasă Biblie în mîinile Țarului Alexandru II, la Petersburg (Leninograd). Apoi, în anul 1862, Tischendorf îl publică în patru tomuri voluminoase tipărite în formă de facsimile. În anul 1933 a fost vîndut Marei Britanii la prețul de una sută de mii lire sterline. De atunci este expus alături de Codex Alexandrinus, la Muzeul Britanic din Londra.

Studiul Codexului Sinaiticus, un manuscris al Biblii, cu o sută de ani mai vechi decît cel mai vechi manuscris al Biblii — cunoscut la acea vreme — a dovedit că textul lui, în principal era identic cu textul standard grecesc al Biblii stabilindu-se astfel că nici o altă descoperire a vreunui alt manuscris al Biblii n-ar putea schimba vreo doctrină întemeiată pe Biblie. Faptul acesta a dat naștere la alte numeroase investigații ca după epoca descoperirilor lui Tischendorf să se ivească noi descoperitori ai unor manuscrise ale Biblii și mai vechi, așa cum a fost de pildă papirusul Chester Beatty, care conținea părți din 15 cărți ale Noului Testament, provenind din secolul trei, și papirusul Bodmer, care este și mai vechi, chiar din secolul al doilea.

Publicarea Codexului Sinaiticus n-a produs nici o afectare privind prestigiul autorității Vaticanului. De la această dată nu numai că Tischendorf a fost socotit o autoritate competitivă nedepășită privind Noul Testament grec, dar a și risipit teama că publicarea manuscriselor vechi ar fi în detrimentul Bisericii sau a învățăturilor ei. În final, Tischendorf a primit mult râvnită permisiune de a publica cel mai vestit manuscris al Biblii, Codex Vaticanus. Ediția acestui Codex al Noului Testament a văzut lumina tiparului în anul 1867 sub titlul „Novum Testamentum Vaticanum”. După un an, totuși a urmat o ediție oficială lucrată de Biserica Catholică.

Munca plină de înzestrare și dăruire a lui Tischendorf a continuat să producă importante ediii de manuscrise și studii pînă cînd numărul cărților publicate în timpul vieții sale s-au ridicat la șaizeci și două. Se apropia de șaizeci de ani, și era încă însușit de planul de a face o nouă călătorie în orientul mijlociu, pentru a descoperi noi manuscrise ale Bibliei. Dar cu perspectiva unei alte călătorii în Lumea Nouă, un atac de cord a pus capăt activității lui. Ziua morții sale, 7 decembrie 1874, a marcat dispariția unui adevărat luptător creștin precum și a unui mare cercetător al Bibliei. Ultima lui dorință, care descoperă încrederea lui neclintită în conducerea lui Dumnezeu pe care a dovedit-o în tot cursul vieții sale, precum și activitatea sa au rămas ca o mărturie a credinței sale. Iată doar o parte a ei: „Dumnezeu mi-a dat o viață fericită și bogată, înzestrată cu binecuvîntările Sale. Partea mea a fost truda și osteneala grea, dar a fost cu adevărat valoroasă. Dumnezeul meu să dea binecuvîntarea și ocrotirea Sa asupra tuturor lucrărilor pe care le las posterității. Ele de fapt sînt ale Sale“.

Traducere de Constantin Alexe

Omagiu

PREȘEDINTELE NICOLAE CEAUȘESCU

(urmare din pag. 1-a)

Sub conducerea președintelui Nicolae Ceaușescu, România duce o politică de largă deschidere internațională. În prezent țara noastră întreține relații diplomatice cu 137 state; relații economice cu 150 state, relații culturale cu peste 140 state. „Acum, mai mult ca oricînd“, spunea recent Domnia Sa, „este necesar să acționăm, indiferent de orînduire socială, cu înaltă răspundere în fața propriilor popoare, în fața civilizației și a viitorului lumii pentru a opri mersul spre prăpastie, spre catastrofă... Pînă nu este prea tîrziu, pînă nu au început să cadă bombe nucleare, să trecem la tratative, la oprirea cursei înarmărilor, la dezarmare... Trebuie să facem totul pentru pace.“

În fața acestor realități, ne exprimăm deplină loialitate față de patria noastră și președintele ei care duce o asemenea politică și își propune să manifeste o asemenea conduită față de cetățenii din rîndurile cărora s-a ridicat, și ne unim glasul cu al miilor de cetățeni pentru ca în acest moment aniversar să-i urăm Primului Stăpînitor al țării, mulți ani de viață fericită, viață, de ctitor înțelept și bun al României contemporane.

A. Moldovan

Neprihănirea prin credință (IV)

DUMNEZEU

„socotește pe păcătos neprihănit“

„Ce vom zice dar că a căpătat prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire“ (Rom. 4, 1-6).

Căderea lui Adam a adus cu sine mari rele pentru întregul neam omenesc. Oamenii se nasc într-o lume a păcatului pentru care la origine sînt răspunzători. Ei nu pot alege unde și cînd să se nască, sau unde să trăiască. Omul nu se poate muta într-o lume unde păcatul nu există. Nu este vina omului că s-a născut pe Terra și într-o stare de păcat.

De aici rezultă că ar fi nedrept din partea lui Dumnezeu să părăsească pe om în starea decăzută în care se află și sub pedeapsă, fără a-i oferi o cale de scăpare. Salvarea păcătoșilor însă implica mari probleme pentru Dumnezeu, pentru om și pentru Univers. Nu este numai o problemă de iertare a omului și de înlăturare a păcatului. Păcatul face două lucrări rele în om: separă pe individ de Dumnezeu și dezorganizează viața în sine. Amîndouă aceste rele trebuie biruite printr-un remediu divin. Pedeapsa cu moartea trebuie înlăturată. Omul trebuie readus la dreapta relație cu Dumnezeu și la o stare de sănătate morală și spirituală.

Atunci cînd interpretează diferitele aspecte ale Planului lui Dumnezeu de răscumpărare, Biblia folosește termeni ca: îndreptățire, naștere din nou, împăcare, neprihănire și sfințire. Toți acești termeni descriu anumite realități ale experienței creștine. În acest capitol sîntem în primul rînd interesați de doctrina îndreptățirii. Întelesul de bază al cuvîntului grecesc care a fost tradus „a îndreptăți“, implică o judecată făcută în conformitate cu un standard a ceea ce este bine: îndreptățit după lege.

„Cînd doi oameni vor avea o ceartă între ei, și se vor înfățișa înaintea judecării ca să fie jude-

cați, celui nevinovat să-i dea dreptul“; (traducerea engleză zice: „Va îndreptăți pe neprihănit, iar pe cel vinovat să-l osindească“-Deut. 25,1).

A îndreptăți în acest text înseamnă a pronunța o sentință favorabilă pe baza dovedirii faptului că persoana respectivă nu este vinovată. Condamnarea este judecata opusă. Biblia insistă că judecătorii oamenilor trebuie să facă numai judecări drepte.

„Cel ce iartă (trd. engl. „îndreptățește“) pe vinovat și osindește pe cel nevinovat, sînt amîndoi o scribă înaintea Domnului“ (Prov. 17,15)

„Vai de cei ... care scot cu fața curată (altă trad. „îndreptățesc“) pe cel vinovat, pentru mită, și iau drepturile celor nevinovați“ (altă traducere: „și iau neprihănirea de la cel neprihănit“) (Is. 5,22,23).

În judecata Sa asupra oamenilor, Dumnezeu spune despre Sine: „Căci nu voi ierta pe cel vinovat“ (altă trad.: „nu voi îndreptăți pe cel rău“ — Ex. 23,7).

De trei ori pune Iov întrebarea: „Cum poate fi un om neprihănit înaintea lui Dumnezeu?“ (Iov 9,2; 15,14; 25,4). Cum este oare posibil ca un om să obțină iertarea înaintea lui Dumnezeu, avînd în vedere faptul că este păcătos? Cum poate Dumnezeu să-l declare pe om neprihănit cînd el este prihănit? Iov nu a putut să vadă nici o cale pentru realizarea acestui lucru.

Problema este aceasta: Poate fi modificat verdictul de condamnare pentru neascultare și păcat, și cum se poate realiza aceasta? Poate Dumnezeu să modifice complet verdictul și încă să rămînă drept în judecările Sale? Și dacă așa stau lucrurile, pe ce bază? Există vreo metodă prin care Dumnezeu poate lua partea păcătosului?

Apostolul Pavel a afirmat că Dumnezeu „socotește pe păcătos neprihănit“. În această problemă se pare că este în joc chiar caracterul lui Dumnezeu. Raționamentul este acesta: După Biblie, nu depinde oare în totul îndreptățirea de neprihănirea morală a omului și condamnarea de îndepărtarea de aceasta? Dacă Dumnezeu socotește pe păcătos nevinovat, nu ia El partea păcatului în loc să o ia pe cea a neprihănirii? Nu este El oare un Judecător nedrept?

Iudeii vedeau că Dumnezeu trata pe oameni numai după păzirea personală a Legii. Oamenii erau judecați și declarați neprihăniți pentru că erau neprihăniți. În cea mai mare parte iudeii nu acceptau nici o altă cale de a obține un verdict favorabil înaintea lui Dumnezeu. Judecata lui Dumnezeu se baza pe un standard ce trebuia respectat. Erau organizate școli de cărturari și de rabini în care se explica aplicarea Legii la orice experiență a vieții umane. Fariseii susțineau că Dumnezeu poate îndreptăți numai pe cei care păzesc Legea nu și pe cei care o calcă. Dacă Dumnezeu este un Judecător drept, atunci întocmai ca judecătorii drepti ai curților juridice de pe pământ, poate acorda achitarea numai atunci când, omul într-adevăr o merită. Iar pentru a o merita, omul trebuie să fie neprihănit și să trăiască neprihănit.

Nu trebuie oare Dumnezeu să aplice cu prioritate Legea Sa? Dacă este așa nu are de făcut decât un singur lucru: să execute pedeapsa în moartea față de toți păcătoșii. Sau poate face o excepție numai de data aceasta și să nu țină seama de violarea Legii Sale? Desigur Dumnezeu are tot dreptul să spună dacă va ierta sau nu pe păcătoșii. Are dreptul să spună cum o va face. Inșă El nu poate afirma că în actul iertării și repunerii în drepturi a păcătosului, intenționează să nu ia în considerație principiile dreptății și neprihănirii care sînt intrinsece caracterului Său. Nu este posibil ca Dumnezeu să ofere o amnistie generală pentru cinci, zece sau douăzeci de miliarde de păcătoși numai prin decret divin, și asta pentru motive cunoscute numai de El.

Dumnezeu a creat acest Univers ce cuprinde milioane de lumi guvernate de neprihănire. Făpturile create de El trebuiau să trăiască în neprihănire. El le-a instruit că orice îndepărtare de la neprihănire va fi considerată răzvrătire împotriva Sa. Pedeapsa va fi despărțirea și moartea. Ca urmare, atunci cînd Hristos a venit pe pământ a arătat cu claritate că Legea lui Dumnezeu nu poate fi modificată. În procesul mîntuirii păcătoșilor, Dumnezeu nu poate abroga Legea Sa așa cum nu-și poate schimba caracterul.

Odată cu reducerea suveranității Legii Morale se reduce și simțul păcătoșeniei. Planul de Mîntuire al lui Dumnezeu este o recunoaștere a faptului că păcătoșii se află sub condamnarea Legii și au nevoie să fie eliberați de această condamnare. Orice plan care întinde să slăbească autoritatea Legii sau să ascundă păcătoșenia păcatului, trebuie, în același timp, să micșoreze urgența vestirii Evangheliei și nevoia ca Isus să poarte păcatele oamenilor.

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cu-

noștința deplină a păcatului.“ (Rom. 3,20).

În primul rînd, ascultarea de Legea Morală nu poate îndreptăți pe păcătoșii de păcatele înfăptuite. În al doilea rînd, omul firesc nu poate păzi spiritul Legii, care cere o inimă în armonie cu Dumnezeu. Deci orice apel către Lege sau către faptele Legii trebuie să fie abandonat. Înaintea Legii omul nu poate respinge învinuirile, El nu poate fi achitat.

Cum poate fi totuși omul socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu?

Asupra nici unui alt adevăr nu se insistă mai mult în Noul Testament ca asupra doctrinei neprihănirii. Tratat despre un adevăr de mare importanță în mîntuirea omului și în experiența creștină. Apostolul Pavel îl folosește frecvent în interpretarea doctrinei neprihănirii prin credință.

„Totuși fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii“ (Gal. 2,16).

Acest adevăr este pe cît de important, pe atît de simplu și ușor de înțeles. Oamenii sînt păcătoși și instrăinați de Dumnezeu. Ei se află sub pedeapsa și condamnarea la moarte. În zadar se luptă oamenii să se elibereze. În zadar nădăduiesc oamenii eliberarea prin îndreptățirea de sine și dependența de sine. Asemenea oameni au o nevoie teribilă de a fi socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Întrebarea importantă pusă de Iov trebuie însă să capete un răspuns: Cum poate fi socotit neprihănit omul înaintea lui Dumnezeu? Cum poate obține păcătosul un verdict divin care să-i fie favorabil? Cum poate Dumnezeu achita pe vinovat iar aceasta să fie în armonie cu caracterul Său neprihănit și cu Legea Sa divină?

Evanghelia neprihănirii prin credință este vestea cea bună deoarece aduce pe oameni înapoi la Dumnezeu și îndepărtează tot ce se interpune între păcătos și Mîntuitor. Astfel Dumnezeu a creat o altă cale pentru îndreptățirea și achitarea păcătosului, pe o cale cu totul diferită de cea a Legii: „Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Rom. 3,24).

Este important să ne debarășăm de orice idee tehnică a justificării. Această doctrină socotește ca importantă acțiunea Judecătorului divin în legătură cu păcatul. Apostolul Pavel arată foarte clar în următoarele versete că:

„Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele

dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“ (Rom. 3, 25,26).

Așa cum arată acest pasaj, Dumnezeu a făcut din Isus o jertfă, din două motive: primul ca să demonstreze dreptatea sau neprihănirea Sa; iar al doilea ca să îndreptățească „pe cel care crede în Isus“. Îndreptățirea are o parte divină și una umană.

Avînd în considerație partea divină a acestui adevăr, Pavel afirmă că îndreptățind pe păcătoși, Dumnezeu acționează conform principiului dreptății. Întîlnim drepta-

„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage“, Luca 18,10.

tea divină în și prin Isus Hristos, iar nu în păcătos. Cînd găsim în Scriptură speranța că Dumnezeu va achita pe vinovat, această promisiune face zadarnic și neavenit orice efort al omului de a recompensa pe Dumnezeu. Îndreptățirea, neprihănirea depind în totalitate de ceea ce Dumnezeu a făcut în Fiul Său.

„În lucrarea de ispășire două lucruri se unesc, devin una: neprihănirea lui Dumnezeu și îndreptățirea celui păcătos... (Această neprihănire a lui Dumnezeu cuprinsă în expresia „încît să fie neprihănit“ arată că neprihănirea inerentă a lui Dumnezeu este aceea ce nu poate fi violată sub nici un motiv, și care trebuie apărată și păstrată în îndreptățirea celor păcătoși. Aceasta arată că neprihănirea despre care se vorbește în versetul 24 ca și în versetul 26 este neprihănirea inerentă a lui

Dumnezeu. (I Murray „The Epistle to the Romans“ pag. 118.119).

Pavel vorbește în această epistolă de necesitatea ca Dumnezeu să facă o demonstrație a dreptății deoarece „trecuse cu vederea păcatele dinainte“. Pavel afirma că în decursul veacurilor ce au precedat venirea lui Isus, Dumnezeu a trecut numai peste păcat, în sensul că niciodată nu a impus pedeapsa completă a Legii asupra păcătoșilor. Timp de 4000 de ani înainte de crucea Calvarului, El a manifestat numai îndelungă răbdare și iertare față de păcat. Aceasta a făcut ca Dumnezeu să fie pasibil de învinuirea că este nedrept. Dumnezeu nu a îndeplinit judecata potrivită cu faptele oamenilor. Se părea că Dumnezeu este satisfăcut cu o ascultare parțială iar nu deplină a Legii, ușurând în acest fel pedeapsa pentru călcarea Legii. Astfel se părea că Dumnezeu trecuse cu vederea păcatul.

Pavel continuă, arătând că în lumina acestei aparente treceri cu vederea a păcatului, devenea tot mai necesar pentru Dumnezeu să demonstreze dreptatea Sa printr-o descoperire de la Dumnezeu Tatăl a propriei judecăți a păcătoșului. El a făcut acest lucru atunci când a dat pe propriul Său Fiu ca ispășire pentru păcat. Prin aceasta Dumnezeu a stabilit baza neprihănirii pentru achitarea păcătoșului. Implicația este aceea că Dumnezeu nu ar fi fost drept dacă ar fi achitat pe păcătoșii vinovați fără sacrificiul morții lui Isus.

„Trecerea cu vederea“ a făcut necesar ca El să și demonstreze dreptatea încercând, arătând... că îndreptățirea cere nici mai mult nici mai puțin decât ispășirea prin sângele lui Isus. (Id. 120).

Niciodată nu a fost în intenția lui Dumnezeu să determine pe oameni să creadă că a redus cererile Legii și ale dreptății; departe de aceasta! Că Dumnezeu va face dreptate; este „mărturisit de Lege și prooroci“ (Rom. 3,25). De-a lungul Vechiului Testament solia răscumpărării divine a umplut toată perspectiva poporului Israel. Dar până la venirea lui Isus, Dumnezeu nu ne-a dăruit nici realitatea unei neprihăniri desăvârșite și nici nu a îndeplinit o judecată dreaptă asupra păcatelor oamenilor. Legea era umbra acestor lucruri iar profeții le-au prezis.

Domnul Isus a văzut umbra morții Sale în jertfele de la Templu, al căror singe a curs timp de veacuri. Fiecare miel și fiecare animal oferit ca jertfă, înjunghiat de cuțit, îi vorbeau despre scopul divin al venirii Sale pe pământ. Focul de pe altare, arzând zi și noapte timp de mii de ani, îl aștepta pe El, aștepta împlinirea mării jertfe, Mielul lui Dumnezeu.

Domnul Isus era un bun cunoscător al descoperirilor din Vechiul Testament cu privire la slava Legii lui Dumnezeu și la natura îngrozitoare a păcatului. El vedea înaintea Sa momentul în care Dumnezeu îi va imputa fărădelegile oamenilor, multe ca nisipul mării. Pe cruce Isus stătea în fața lui Dumnezeu. Și-a asumat pedeapsa care ar fi trebuit să cadă asupra oamenilor din toate veacurile; păcatele celor ce dorm în țărina pământului, păcatele generațiilor care nu s-au născut încă, păcatele comise de toate neamurile, națiunile, limbile și popoarele. Crucea lui Hristos este judecata divină ce ar fi trebuit să

cadă asupra oamenilor, dar care este acum asumată de toate persoanele Dumnezeirii.

Moartea lui Isus pe cruce nu a fost o întâmplare; a fost lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care L-a trimis... Este un mare act public al lui Dumnezeu. Dumnezeu S-a manifestat în public pe scena istoriei lumii, pentru ca acest act să poată fi văzut, privit și reținut pe vecie. Astfel Dumnezeu în mod public „L-a rinduit... să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire“ (L. Jones „Romans“ p.97).

Nici o altă descoperire a lui Dumnezeu nu întrece acest adevăr maestos. De la începutul lumii, păcatele care prin dreptatea și neprihănirea veșnică nu puteau fi iertate, dar care erau înscrise în cărțile din ceruri, se rostogoleau ca marile valuri ale oceanului în spre Calvar. Numai Domnul Isus putea să suporte mărimea judecății divine asupra pământului. Pe cruce El știa că agonia Sa îngrozitoare, reprezenta sentința dreaptă a Dumnezeirii. El știa că această sentință trebuia executată. În mod voluntar S-a oferit să ia asupra Sa această sentință din partea persoanelor Dumnezeirii. El știa că există o moarte finală, alta în afară de somn. De aceea a mărturisit întregului Univers înțelesul sentinței: despărțirea omului de Dumnezeu. Prin aceasta, moartea lui Isus este singulară.

Oștile celor răscumpărați stau aici în anticipație, prețul achitării fiind plătit. Speranța dintodeauna a împăcării cu Dumnezeu și a întoarcerii la neprihănirea desăvârșită depind numai de El. Isus ar fi putut refuza sentința divină asupra păcatului. În acest caz toți ar fi fost pierduți. Ce minune deci, că acest adevăr veșnic se găsește în toată Biblia!

„Domnul Isus a murit pe cruce, nu pentru că oamenii s-au întors împotriva Sa, ci datorită faptului că acolo s-a aflat mina lui Dumnezeu... Isus a suferit moartea pe care cei păcătoși ar fi trebuit s-o suferă... El a făcut aceasta ascultând de însărcinarea dată de Tatăl. Condamnarea Tatălui asupra păcatului a adus moartea ispășitoare a lui Isus, și aceasta din dorința Sa arzătoare de a salva pe oameni“ (L. Mooris „The Cross in the New Testament“ p. 221).

Pentru sufletul vinovat nu există decât o singură scăpare: Cuvântul lui Dumnezeu asigurându-l: „Dați-Mi păcatele voastre și veți primi prin credință neprihănirea și îndreptățirea Mea“. Nici un om care este confruntat cu Isus Hristos ca Mîntuitor al lumii, nu ar trebui să refuze să fie mîntuit prin neprihănirea Sa. O cale de mijloc nu există. Și nu trebuie să minimalizăm descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos.

„Pe cruce Fiul fără de păcat al lui Dumnezeu, în iubire față de oameni și în ascultare față de Tatăl, a intrat cu supunere în acea experiență tragică prin care oamenii

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Instalație de măcinat șpan

La întreprinderea de tractoare din Miercurea Ciuc, a fost realizată, prin autoutilare, o instalație de măcinat a șpanului. Instalația contribuie la valorificarea integrală a șpanului și a deșeurilor mici din metal rezultate din procesul de producție care, odată măcinată, pot fi mai ușor brichetate și transportate la turnătorii pentru rețopire.

Depoluarea apelor reziduale

Specialiștii de la Combinatul chimic „Victoria“ din Brașov au realizat două tipuri de schimbători de ioni cu ajutorul cărora se poate separa și reține mercurul din apele reziduale, evitându-se astfel poluarea apelor.

Nivelmetru pneumatic

La fabrica de prototipuri și proiectare tehnologică din Ploiești a fost realizat un nivelmetru pneumatic. Aparatul servește la măsurarea nivelului în rezervoarele și recipientele folosite în industria chimică, înlăturând total importul de asemenea aparate.

Minibetoniere

La întreprinderea de utilaje și piese de schimb din Suceava au fost realizate

două tipuri de betoniere de capacitate redusă, solicitate îndeosebi de mediul rural. Avind o capacitate de 100-120 de litri și o greutate sub 105 kilograme, minibetonierele necesită o putere de antrenare de maximum 0,55 KW. Cele două tipuri de betoniere sînt destinate îndeosebi șanțierelor mici, pentru executarea lucrărilor de întreținere.

Recuperarea plumbului

La întreprinderea județeană de recuperare a metalelor refoșibile din Baia Mare a fost realizat, pentru prima dată în țară, un cuptor rotativ pentru recuperarea pe cale pirometalurgică a plumbului din cenușă și zgură. Pe această cale, specialiștii întreprinderii apreciază că vor putea recupera anual aproximativ 3.000 tone plumb.

Nuci altoiți

La Stațiunea de cercetare și producție pomicolă Vrancea din Focșani a fost introdusă metoda altoirii nucului în vederea obținerii unor biotipuri valoroase. Altoiți mecanizat în această perioadă de iarnă, nucii intră pe rod după numai 5-6 ani și dau fructe de calitate superioară: sînt mari, au coajă subțire și netedă și un procent superior de miez.

Redacția
(din presa zilei)

păcătoși înțeleg tot ceea ce înseamnă păcatul. El a suferit moartea pentru fiecare om. (J. Denny „The Christian Doctrine of Reconciliation“ p. 278).

Astfel baza pentru armonizarea dintre achitarea și repunerea în drepturi a omului cu dreptatea lui Dumnezeu, se găsește în meritele neprihănirii lui Isus și în faptul că a suferit pedeapsa păcatului. Legea lui Dumnezeu este onorată iar caracterul neprihănit al lui Dumnezeu descoperit. În nici un moment sau loc, nu se găsește nici cea mai mică tendință de a slăbi autoritatea lui Dumnezeu. Planul de răscumpărare al lui Dumnezeu nici nu atenuază păcatul și nici nu reduce cerințele Legii lui Dumnezeu. Crucea satisface dreptatea Dumnezeirii în ceea ce privește problema păcatului. Un judecător pămintesc nu are o asemenea posibilitate și nici nu poate face ceea ce Dumnezeu face: dăruind pe Fiul Său fără păcat, pentru ca prin viața și moartea Sa să poată achita pe cei vinovați.

Domnul Isus a suferit pedeapsa păcatului, însă pentru aceasta El nu este un păcătos. El este Mielul fără pată al lui Dumnezeu. Tatal nu consideră că Fiul Său este vinovat de păcat și, deci merită sentința. Faptul că Isus a purtat păcatele noastre nu-l implică în păcat. Pe cruce, Hristos a acceptat, pentru toate persoanele Dumnezeirii, sfârșitul inevitabil al eșecului moral al omului și pedeapsa pe care o merita.

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi“ (Gal. 3.13).

„Ispășirea pentru păcat nu a fost făcută pentru ca cineva să fie pedepsit ci pentru ca păcatul să poată fi judecat de Dumnezeu, în lumea noastră păcătoasă și înaintea Universului. De aceea Isus a devenit om pentru a muri. Nici o persoană a Dumnezeirii nu putea să poarte pedeapsa păcatului evenită omului fără a lua natura umană. Căci divinitatea nu poate muri.

Toți oamenii, buni sau răi, mor ca o consecință a păcatului. Însă nu aceasta este pedeapsa pentru păcat despre care Ioan vorbește ca fiind cea de a doua moarte. (Vezi Apoc. 20.13.14). Numai un singur Om, Isus Hristos, a purtat pedeapsa păcatului. Manifestarea judecății divine asupra păcatului la cruce și imputarea neprihănirii lui Hristos, în locul neprihănirii omului, nu violează dreptatea ci o descoperă.

„Isus a descoperit îndreptățirea împăcării dintre îndurare și dreptate. Împăcarea dintre îndurare și dreptate nu presupune vreun compromis cu păcatul și nici nu ignoră vreo cerință a dreptății; ci dind fiecărui atribut divin locul său hotărât, îndurarea poate fi exercitată în pedepsirea celui păcătos, care nu se căiește, fără a nimici milostivirea ei și fără a pierde caracterul de compasiune; iar dreptatea

poate fi exercitată în jertirea păcătoșului care se căiește fără a viola integritatea sa“ (1 S.M./260-261).

Ce drept avea Domnul Isus să ia prizonierii din mina dușmanului? Dreptul pe care îl dă jertfa ce satisface principiile dreptății, după care este condusă Împărăția Cerurilor... Pe crucea de pe Golgota El a plătit prețul răscumpărării pentru întregul neam omenesc. Astfel El a cîștigat dreptul să smulgă pe prizonieri din mina înșelătorului (Idem p. 308.309).

G. Popa

Dicționar biblic

METRIOPATHEIN-UL un bun „leac“

Termenul sună ca și cum ar fi numele unui medicament. În realitate este numai o expresie biblică din limba greacă, dar care acționează asemenea unui medicament miraculos. El garantează fericirea căminului în care locuim.

În Evrei 5.2, în traducerea lui Cornilescu expresia sună așa: „poate fi îngăduitor“, în timp ce alte traduceri redau expresia cu: „compasiune“, sau „amabil“ (metriopathein).

Specialiștii în limba greacă spun că expresia greacă — metriopathein — este foarte dificilă de tradus. Dar este un cuvânt neobișnuit de frumos și important. El cuprinde capacitatea de a face față situațiilor dificile și aceasta fără a manifesta minie sau resentimente. Dacă un soț sau o soție are — metriopathein — nu-și vor pierde răbdarea atunci cînd unul din ei, sau un copil, face aceeași greșală mereu și mereu.

Deși metriopathein-ul nu reacționează cu minie la defectele imperfecțiunii celui iubit, el nici nu trece cu vederea greșala. Metriopathein-ul se străduiește mai degrabă să descopere o cale plină de iubire spre a ajuta celui greșit să crească.

Dacă în relațiile noastre unii cu ceilalți am avea mai mult — metriopathein — dacă am fi mai „amabili“, mai „plini de compasiune“, față de cei dragi, ce loc plăcut ar fi atunci căminele noastre. Ce căldură plină de iubire am avea în familiile noastre.

Să căutăm ca astăzi, astăzi, astăzi, mereu actualul „astăzi“ să dăm pe față metriopathein-ul în toate relațiile din căminul nostru.

R. H. Pierson

Sfîrșit de eale

PARASCHIV AGAFIA, membră a comunității Alexandria și soția pastorului-pensionar Dumitru Paraschiv, a adormit în Domnul, și a fost așezată în patul de pulbere al acestui pămînt, cu nestrămutată nădejde a învierii celor drepti, la revenirea lui Isus.

Distinsă în caracter și bună creștină, s-a evidențiat în mod deosebit prin spiritul evanghelic al primirii de oaspeți, al facerii de bine cit și al unei dragoste arzătoare pentru lucrările Împărăției lui Dumnezeu.

Numeroasa familie, în care s-a dovedit a fi de mare folos spiritual, a primit bune îndrumări creștinești din partea ei, astfel încît credința sfinților a fost și este păstrată de toți urmașii ei.

Fie ca exemplul ei de bună mamă creștină să fie urmat și repetat în viața multor surori ale Bisericii noastre.

VLAD MARITA, din comunitatea Băduleasa, jud. Teleorman, a fost și ea cu mult regret așezată în țărîna pămîntului, și cu plăcuta amintire a sufletului ei curat. A fost chiar prima femeie credincioasă a comunității din care a făcut parte, care a ajutat apoi pe alții în calea Domnului Isus. Chiar și actuala casă de rugăciune, a fost înălțată pe locul ei dat în scopul acesta încă din anul 1926. Avi de-a rîndul primă diaconasă a îndeplinit cu mult spirit creștin multe îndatoriri necesare bisericii și frăției noastre. Fie ea amintirea fanțelor ei bune să constituie un adevărat far luminător pentru mulți care au cunoscut-o.

BACIU MARIA, membră a comunității Berești-Tazlău, jud. Bacău, și-a încheiat destul de prematur — la 58 ani — alergarea ei creștină ce i-a fost acordată de harul divin, coborînd pentru puțină vreme în glia rece a pămîntului. Mulți s-au exprimat chiar cu acea ocazie că prin ajutorul Celui de sus, s-a distins într-o adevărată viațuire creștină „frumos, ca în timpul zilei“ spre slava Mintuitorului ei în care și-a pus nețărmurit nădejdea... Credincioșia ei și exemplificarea trăirii speranței adventive, cit și spiritul de sacrificiu de care a fost insuflețită, să fie ca o lumină mică ce să conducă pe mulți la Lumina cea mare a vieții.

STRIMBU IOAN, membru al comunității București — Popa Tatu a fost condus pe ultimul său drum pentru a fi depus în țărîna pămîntului, ca să aștepte zorii înnoitei zi a revenirii Mintuitorului, conform făgăduinței: „Mă voi întoarce“, cuvînt ce a constituit pentru el, o față a vieții. A văzut lumina zilei la 15 ian. 1903, în com. Piatra, jud. Teleorman, unde, în comunitatea cu același nume, a fost omul unor grele începuturi și apoi ani de-a rîndul prezibiterului ei. Cu spiritul său bun și credincios, cit și al strînsei colaborări, viața sa a fost o bună exemplificare a întreitii solii Ingerestii, fiind o lumină în lume și o îndrumare spre Împărăția Cerurilor pentru cei 8 copii ai săi, majoritatea în credință. Și pentru că harul divin i-a fost cu imbelșugare acordat, a consacrat lui Dumnezeu pentru lucrarea de predicare pe fiul său Strimbu Gheorghe, pastor și secretarul Conrinței București. Ziua de 7 decembrie 1982 a marcat acel moment al despărțirii temporare în care familia și obștea bisericii l-au încredințat nefinței cu nestrămutată speranță a revederii la Marea de Cristal.

Ferice de mortii care mor în Domnul căci faptele lor îl urmează!

Redacția

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

Membrii : N. Popescu, N. Dumitrescu și Șt. Radu.

*Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65*